

Cây Mận Sau Nhà

Khi Khu bước vào cái tuổi biết chuyện vợ chồng, ông Bảy Gà định đi lên xóm trên ấp Cá Lóc kiếm cho con trai mình một con vợ . Điều kiện chọn vợ cho con của ông là con gái phải cao lớn, mông to, vú nở, phải có sức khỏe để làm việc , nhưng phải khờ khạo dễ dạy và dễ sai biểu. Ông Bảy Gà xuất thân từ gia đình giàu có, ông được danh là Bảy Gà là vì ông rất là mê đá gà, trước kia 2/3 ruộng lúa trong ấp Cầu Đúc, Quận Gò Quao, Tỉnh Rạch Giá đều thuộc về thân phụ của ông, nhưng vì bản tánh ham đá gà, đàn điếm, rượu chè, hút sách "tứ đồ trường" ông đều vướng phải nên chỉ ngót thời gian thân phụ của ông mất cách đây chừng 5 năm thì tài sản cũng tiêu tan gần hết theo sự bê tha trác táng của ông. Giờ đây, gia tài vốn vẹn của ông chỉ còn lại vài mẫu ruộng . Khu lớn lên trong sự giàu nhưng bản tánh thật thà chất phác . Từ nhỏ mọi chuyện đều do cha mẹ quyết định, nên bản tánh nhu nhược và yếu đuối . Năm Khu được 21 tuổi thì má của Khu chết vì bạo bệnh, hai cha con lọt vào thế cô quạnh , gia đình thiếu đàn bà nên việc bếp núc cũng vắng vẻ , cơm lạnh canh nguội. Ông Bảy kể từ đó hay đi nhậu nhẹt trác táng nhiều hơn, nhiều đêm không trở về nhà . Khu từ đó phải gánh vác công việc đồng áng. Giờ đây tuy cái gia tài nhỏ bé nhưng muốn cưới vợ cho con của ông cũng không phải là khó khăn, nhưng ông Bảy là người tham lam tính toán. Ông thật lòng chẳng muốn cưới vợ cho con mà đúng hơn là cần một người giúp việc không công cho chuyện bếp núc và mấy mẫu ruộng từ lâu thiếu người chăm sóc. Ông suy tính trước sau thì quyết định kiếm một đứa con dâu nhà quê, mạnh khỏe , dễ sai bảo, và làm nhiều việc đồng áng cồng như bếp núc . Ông bỏ ra một số tiền nho nhỏ nhờ bà mai mối để cho ông tìm được cho ông ba người .

Qua bà mai mối và có dịp được một lần tiếp xúc , ông Bảy Gà biết được Oanh là một cô gái ở lứa tuổi đôi với nhan sắc mặn mòi, gia đình tuy không khá giả nhưng không đến nỗi thiếu thốn, là con một nên Oanh từ nhỏ được nuông chiều . Lan thì mười chín tuổi với nhan sắc trung bình , vóc dáng cao to, vú lớn lừng ong, mông to tròn , và là con mồ côi sống ở đợ từ nhỏ nên rất chịu cực chịu khổ , nhưng bản tánh cứng đầu khó dạy. Mận là cô con gái mới lớn vừa tròn mười sáu tuổi với nhan sắc khá đẹp, thân hình ẻo lả, sống nghèo khổ bên bà Sên bán rau, bản tánh thật thà hiền hậu, ít nói và chịu đựng và làm lụng giỏi nhưng sức khỏe không mấy tốt vì từ nhỏ bị bệnh tim . Ông Bảy Gà chọn vợ cho con trai nhưng tất cả đều phải hợp ý ông . Nhìn thấy Oanh là ông hợp nhãn liền . Nhưng trong hoàn cảnh bây giờ ông đang tìm kiếm một đứa con dâu giỏi dẫn cả trong lẫn ngoài . Lan là một cô gái thích hợp cho hoàn cảnh hiện tại của ông , nhưng bản tánh của Lan dữ khó khuất phục . Sau một ngày suy nghĩ ông quyết định tới nhà của Mận lần thứ hai để bàn sâu thêm về vấn đề hôn sự cho con của ông . Lần này ông dẫn theo Khu . Đi ngang qua những cánh đồng ruộng lúa, những bờ mương mênh mông trước kia là của ông nhưng nay đã thuộc về người khác, ông Bảy Gà không khỏi bùi ngùi nuối tiếc . Đi được hai cây số đến khu đất trống có căn nhà ọp ẹp ông Bảy lên

tiếng:

- Bà Sên ... bà Sên !

Không thấy ai lên tiếng, hai cha con nhìn dáo dác, bỗng cánh cửa bị gió đẩy kọt kọt mở . Nhìn vào nhà tối om chẳng thấy gì , ông Bảy lên tiếng kêu thêm hai ba lần nữa nhưng chẳng thấy ai. Ông dứt cái đầu vào nhà dòm ngó tìm kiếm , rồi bước thẳng về phía cửa sau .

- Bà Sên ơi !

- Ai đó ! Giọng khàn khàn của bà Sên .

- Tôi đây, ông Bảy .

Nói xong ông đẩy cửa sau ra, đằng sau nhà có một khoảng đất trống trồng đủ các loại rau . Hai mẹ con bà đang luối cuối lật rau chuẩn bị đem đi bán . Thấy ông Bảy thành linh xuất hiện, họ luống cuống phủ đất dính đầy mình cho sạch rồi ra về mừng rỡ .

- Mời ông Bảy ra phía trước , chỗ này dơ lắm !

Từ lúc ông Bảy bước ra phía sau để tìm bà Sên, Khu lóng ngóng rồi bước theo đứng sau lưng ông Bảy để nhìn, lúc Mận luống cuống phủ đất đứng dậy nhìn ông Bảy gạt đầu chào, Khu thấy cô gái này có sức thu hút vô cùng . Tóc dài lưng lửng chạy dài theo hai bên gò má, nét mặt ngây ngô trông xinh xắn với cái khăn sọc quấn ngang cổ để chặm mồ hôi. Nước da trắng sáng tuy có phần xanh xao trong bộ quần áo cũ mềm nhũn.

- Con mau múc nước mời ông Bảy uống . Mận vội vén quần lon ton đi ra sau nhà . Hai đôi mông nằng nhe nhỏ rung rinh theo nhịp bước bất giác làm Khu liếc mắt . Sau một lúc trò chuyện , ông Bảy chợt đổi đề tài và lên tiếng:

- Như chị biết đó , tui có nói "chiện" với bà mai về cái "chiện" của thằng Khu và con Mận ở . Hông biết chị nghĩ sao, số tiền này coi như chút tâm ý của đàn trai gửi tặng chị . Chị coi đi ! Coi có đủ hông .

Ông Bảy để sấp tiền lên bàn , bà Sên liếc nhìn . Bà đang cần một số tiền để lo thuốc men cho thằng con trai bệnh tật của bà . Thằng Quít từ nhỏ sinh ra bị bệnh não, nên khù khù khờ khờ chẳng làm được gì, quanh năm suốt tháng cứ nằm ì trên giường chờ tới giờ ăn mới ngồi dậy . Mấy năm qua ba mẹ con sống quá nghèo khổ ngày không đủ hai bữa. Tiền bán rau không đủ để mua gạo nữa nói chi mua thuốc . Bà cũng cần một số tiền để xây cái mã cho chồng của bà đã bị mục nát hết . Nhưng điều quan trọng hơn hết là Mận càng ngày càng lớn trước sau cũng phải lấy chồng, nghĩ tới tương lai và sức khỏe yếu kém của Mận, bà hy vọng gã con cho một gia đình nào khá giả hơn bà để con bà đỡ phải khổ cực giống như bà .

- Tui nghĩ số tiền này đủ rồi khỏi cần đếm , tui gã con chứ hông phải bán con . Mong ông chăm sóc nó và coi nó như con của ông . Có gì thì xin ông nể tình tui dạy bảo nhe nhàng cho nó, nó yếu lắm! Thế là xong, chỉ cần một số tiền nho nhỏ cho bà mai và bà Sên, ông Bảy không cần tiệt tòng gì hết mà rinh về cho thằng con một con vợ và cho ổng một con dâu. Ông Bảy tính rất kỹ, con Oanh tuy không phải giàu có gì nhưng là con cứng chẳng làm được chuyện gì hết, nuôi tốn cơm tốn gạo , ông chẳng được gì .

con Lan thì khá hơn biết làm nhiều chuyện chịu cực cũng giỏi, nhưng ngặt nỗi con nhỏ đòi tiền cưới hỏi nhiều quá ông bảy đầu có kham nổi . Còn Mận thì khác, mặc dù nàng yếu ớt nhưng chỉ tốn chút đỉnh tiền mà có được một người giúp việc trong nhà . Tính tới tính lui thì Mận có lợi cho ông nhiều nhất . Hai mẹ con khóc ròng rã trước khi chia tay. Mận bản tánh có hiếu nên mẹ biểu sao thì làm vậy . Từ nhỏ tới lớn sống lam lũ đói nghèo có biết làm vợ làm dâu là như thế nào đâu . Nàng chỉ biết nghe theo lời bà Sên là về sống chung với hai người đàn ông xa lạ và xem họ như cha và người thân.

- Con đi qua nhà người ta thì phải biết trước biết sau, ghen con . Ba con biểu sao thì con phải làm vậy ghen, con nhớ phải nghe lời ông Bảy . Thôi bây giờ con ra lại mộ ba con đi rồi đi, má để túi đồ của con trong thúng đó . Lấy mang theo . Mận khóc nức nở, luống cuối làm theo lời mẹ ra thăm mộ . Ba nén hương được nàng thấp lên trước mộ khấn vái:

- Ba ơi! mỗi năm con chỉ thấp cho ba 3 nén hương ngay ngày giỗ của ba thôi bởi vì nhà mình nghèo hông có tiền để mua nhang , hôm nay con đi chỉ xin thấp ba nén hương này để thay thế cho ngày giỗ sắp tới và cũng để tiễn biệt ba . Xin ba hãy phù hộ cho mẹ . Con bây giờ hông có dịp để săn sóc mẹ nữa ...hu ...hu ... hu .

Chiều hôm đó cả Mận từ già bà Sên rồi khăn gói lên đường . Bà Sên đứng ngay vách nhà vói theo ba bóng người bước đi mờ nhạt trong nước mắt chan hòa . Mận ngoái đầu nhìn lại lệ tuôn như mưa .

- Nhớ chăm sóc cho thằng Quít nha má ! Mận la to . Cả ba khuất dần cuối đường đê như mặt trời khuất dần sau rặng tre hai bên đường . Đêm đó nàng được chỉ định ngủ chung với Khu . Thật tội cho người con gái nhà nghèo, không trầu cau lễ cưới , không kiệu đưa người rước, không được làm cô dâu đường đường chính chính như bao cô gái khác mà bây giờ phải chung phòng chung chạ với một người đàn ông xa lạ được gọi là chồng của nàng ở cái lứa tuổi mười sáu của nàng . Cả ba đêm rồi nàng thức trắng ngồi bên bàn mặc tình cho muỗi đốt chẳng dám chui vô mùng . Khu bản tánh thật thà cục mịch , nhìn thấy Mận nhút nhát rụt rè thì cũng chẳng biết làm gì hơn là để cho Mận muốn làm gì thì làm mặc dù Khu rất có cảm tình với Mận . Nằm trong mùng nhưng Khu không ngủ được , chàng lo cho Mận bên ngoài bị muỗi cắn nên chốc chốc liếc nhìn xem Mận đang làm gì . Mận cũng vậy từ lúc đi theo hai cha con Khu về nhà, nàng chưa có dịp nào nhìn thẳng vào mặt của Khu để xem người chồng của mình như thế nào . Nàng cũng tò mò muốn biết mặt mũi của Khu nên nàng đợi thật lâu cho Khu ngủ mê thì rón rén đến bên mùng nhìn vào . Nhưng Khu từ đầu chí cuối đâu có ngủ, thấy Mận rón rén đến bên mùng thì mừng thầm nhòm đầu dậy hỏi:

- Em chịu vô rồi hả ! Mận giật mình xấu hổ cho hành động của mình nên vội vã quay lưng đi . Khu tức mừng vói tay nắm lấy tay của Mận

- Đừng đi Mận ! Mận bất giác thấy rùng mình, xao xuyến. Nàng rút tay mạnh để phản kháng rồi bước tới bên cái bàn le lói ánh đèn đầu gối xuống như với tư thế cũ của mấy đêm qua. Khu thất vọng ngó theo . Mận trở lại bàn nhớ lại cái cảm giác vừa rồi thì thấy bồi hồi trong tim . Nàng đã trông thấy được mặt của Khu . Mặt của Khu xương

xương với hình chữ điền mũi cao hơi gãy rất là nét của đàn ông, nàng cảm thấy điều gì đó trong lòng nàng chưa bao giờ có đang rộn rã từng hồi . Nàng cảm thấy có cảm tình với anh chàng này . Nàng hối hận đã rút tay ra không để cho Khu nắm lại . Còn đang miên man suy nghĩ về Khu về những cảm giác khó tả trong lòng, Mận ngủ thiếp đi trên bàn lúc nào không hay .

Một cái áo khoác choàng qua người đã đánh thức nàng dậy nhưng vẫn nhắm mắt dò xét . Một bàn tay vịn hờ trên vai của nàng làm nàng cứng người như tượng đá, chẳng dám nhút nhích . Tim nàng đập liên hồi .

- Thôi anh đi đây . Rồi Khu bước tới góc phòng với tay móc lấy cái nón lá móc trên tường rồi bước ra ngoài . Đêm hôm sau cũng thế, Mận ngồi ngây bần bên cây đèn dầu le lói, Khu đã mất hết tính kiên nhẫn nên ngủ thiếp đi. Trời gần sáng, Mận rón rén giở mùng chung vào và nằm ép sát ngay mép giường như muốn rớt xuống đất . Khu thức dậy thấy lưng của Mận trước mắt mình thì lòng mừng khắp khởi , nhưng chàng dè dặt sợ làm Mận hoảng sợ chạy mất nên rón rén bước xuống giường đến góc phòng lấy cái nón lá rồi bước ra khỏi phòng . Mận dần dà quen với hoàn cảnh chung quanh, với căn nhà hai tầng cũ kỹ theo năm tháng đột nát một lỗ nhỏ ngay góc phòng của nàng, với những luống rau sau nhà, với cái ao nước bên hông thỉnh thoảng nàng hay xuống tắm, với cái ruộng lúa bên kia ụ đất trống mà sáng nào thấy Khu cũng đi về hướng đó, với căn phòng lúc nào cửa cũng đóng kính mít của ông Bảy, với cái bếp đầy bụi bặm hàng ngày nàng phải nấu nướng cho hai cha con, với con chó ki ki và con mèo tam thể mà nàng đặt tên là Miu Miu. Mận cũng quen dần với thời khoá biểu của mọi người, ông Bảy thì có khi ra đi từ sáng sớm và trở về trời tối mịt với đầy mùi men rượu trong mình, Khu sáng sớm xách cái cuốc đội nón lá ra ngoài đồng, trưa thì về kiếm cơm ăn rồi lại trở ra đồng tới trời chạng vạng tối mới về . Công việc trong nhà từ lau chùi dọn dẹp, bẻ nút, trồng rau, nuôi cá, bữa cũ, giặt quần áo, gánh nước từ dưới ao bỏ vào lu chậu và lóng phèn, bón phân cho các cây ăn trái mọc quanh nhà, cho tới cho chó và mèo ăn . Nàng tất bật từ sớm hôm tới chiều tối mà công việc cũng chưa hết thì phải lo cơm nước buổi tối cho cha và chồng . Ăn xong thì nàng phải rửa chén , gánh nước vào nhà tắm cho cha chồng tắm . Rồi còn phải hầu hạ cha chồng châm trà, đấm bóp . Công việc xong xuôi thì đã 12 giờ khuya rồi . Tuy nàng ốm yếu nhưng từ nhỏ làm lụng chịu cực giỏi nên nàng cũng quen . Khu cảm thấy thương cho cô vợ mới cưới vì chỉ trong vòng có mấy tuần thì thấy nàng ốm hẳn , nhưng chẳng biết làm gì hơn. Tuy là mang tiếng là vợ của chàng nhưng hầu hết công việc đều do ông Bảy sai bảo, thậm chí còn hầu đấm bóp những lúc ông nhức mỏi và hầu quạt cho ông những lúc trời oi bức. Khu chẳng dám hó hé điều chi vì mọi chuyện chàng đều tùy thuộc ở ông Bảy.

Thời gian cứ thế trôi qua cũng được ba tháng . Mận vẫn rụt rè nhút nhát mỗi khi nằm gần Khu . Lúc nào nàng cũng đợi cho Khu ngủ rồi thì nàng mới chun vô mùng . Tuy trong lòng nàng đã bắt đầu có tình cảm nhưng có cách nào để thổ lộ, Khu thì bản tánh đơn thuần, cứ ngỡ vợ mình chẳng yêu mình nên cũng chẳng muốn gượng ép . Một lần

trong lúc giờ cơm , thấy vợ chồng Khu có vẻ xa lạ, ông Bảy nồng nặc mùi rượu chọt vọt miệng hỏi han:

- Ủa sao kỳ dzậy cà , bây là dzợ chồng mà tao thấy hông giống . Đứa đầu này đứa đầu kia, chẳng đứa nào nói chiện với đứa nào . Thiệt là ... (ông chật chật cái lưỡi) một thằng thì khừ khừ còn một con thì nhút nhát ngây thơ lúc nào cũng cuối gằm mặt ... í ...coi như tao í là hung thần, vậy bây ? Tao cũng không biết tui bây có động phòng chưa nữa . Cả hai, Mận và Khu cuối gằm mặt e thẹn . Ông Bảy nói tiếp:

- Tao nghĩ là không, cái thằng con thiệt là khừ khừ chẳng biết làm chuyện vợ chồng chớ gì . Tao hông biết phải dạy mà thế nào .

- Tía à, hông phải đâu tía, tại ...

- Tại sao ? - Ông Bảy lớn tiếng .

- Dạ, tại Mận hông có muốn - Khu trả lời .

Ông Bảy xoay người qua Mận lè nhè nói:

- Vậy là sao, chê con tui hông xứng với cô chứ gì .

Bỗng nhiên ông Bảy nổi nóng, mắt ông long lên :

- Cô đừng có tưởng cô là cành vàng lá ngọc nghe, chỉ là cái hạng bán rau mà phách lối hả ... hả ... Cô được phước lắm mới bước vô cái nhà này, có cơm có gạo cho cô ăn hàng ngày chớ hông thì ăn rau suốt đời . Hả ? Mận luống cuống chân tay run run , nghe tiếng quát của ông Bảy thì đánh rơi cả bát cơm trên tay xuống đất . Ông Bảy tức giận mặt đỏ rần quát to:

- Vậy là sao , mà định gõ chén lên đầu tao đó à . Mà định làm phản hả mậy, đồ mất dạy, con chó đẻ . Ông vừa nói vừa vung tay tán cho nàng mấy cái vào mặt . Mận té bật ra phía sau làm đổ cả bàn cơm xuống đất . Ông Bảy càng tức giận hơn bay tới thượng cẳng tay hạ cẳng chân vừa đánh tới tấp lên người của Mận vừa nói:

- Mà định phá hết của cải trong nhà của tao hả ... Mận nằm rạp người ra đất, áo giắt bun cả nút lồi cả ngực trắng nõn nà ra ngoài bất giác làm ông Bảy nhìn thấy . Ông không đánh tiếp nữa lắm bầm mấy câu rồi quay lưng bước về phòng. Từ đầu tới cuối , Khu đứng xơ rợ ngay đó mà chẳng làm gì được hết , chàng cũng chẳng dám mở một lời để can ngăn . Mặc tình cho cha mình đánh vợ mình thê thảm như thế . Thấy Mận lồm cồm bò dậy, Khu chạy lạy định đỡ nhưng bị Mận gạt tay và đưa ánh mắt giận dữ nhìn Khu . Khu rút tay về, Mận bò dậy lượm chén đĩa rồi đứng đỡ bàn ghế đứng lại . Dưới ánh đèn dầu mờ mờ, hai hàng lệ trong mắt nàng ứa ra, mặt mày bầm tím . Khu cảm thấy đau lòng nên gom góp chén đĩa và rửa tiếp cho nàng. Khu còn tình nguyện xách nước vào nhà tắm cho ông Bảy giùm cho Mận .

- Cám ơn - Mận chọt lên tiếng .

Từ lúc về nhà chồng đến nay nàng chưa bao giờ mở miệng nói một tiếng với Khu .

Bỗng nhiên nàng mở miệng làm cho Khu thấy hạnh phúc vô cùng . Hai tiếng "cám ơn" đó đối với chàng còn mạnh hơn tiếng "em yêu anh" nữa . Kể từ ngày hôm đó Khu hay trở về ăn trưa cùng với Mận, tuy họ vẫn không nói lời nào nhưng trong ánh mắt của họ

trần trề tình yêu thương . Đêm đêm họ vẫn ngủ chung, nhưng khoảng cách thì lúc nào cũng có . Mận vẫn còn khép nép. Đã sáu tháng rồi chớ ít gì .

Tiếng kót két của cánh cửa phá tan âm thanh tĩnh mịch trong đêm tối . Trong bóng đêm lờ mờ phát ra từ vầng trăng, một cái bóng len lén bước tới trước giường đưa cái đầu thù lù nhìn xuyên qua mùng . Người đàn bà nằm trong mùng say sưa trong giấc điệp , khuôn mặt xinh như hoa, mái tóc bồng bềnh xõa lơ hai bên má . Hơi thở đều hòa, làm cặp ngực lên xuống đều đặn . Một cú áo đã sút đi từ đời nào kín kín mở mở một bầu vú trắng nõn nà căn tròn . Cái đầu thù lù đó đẩy tới sát bên để trông cho rõ bộ ngực đang thoi thớt theo nhịp thở . Bỗng người đàn bà trở mình xoay lưng vô vách, đưa cái eo thon thon trắng ngần và cái mông tròn trịa tràn đầy sức sống về phía cái bóng đen đó . Cái bóng đen đó đứng thêm một hồi rồi len lén bước đi . Tiếng kót két lại vang lên trong bầu không khí tĩnh mịch . Cái bóng đen đó chính là ông Bảy người đàn bà đó chính là Mận . Không biết từ lúc nào thì ông Bảy bắt đầu để ý tới Mận . Ông thường hay nhìn chăm chăm và bộ ngực của nàng nhưng nàng nào có hay biết . Ông không còn ăn nói thô lỗ như trước nữa mà có phần dịu dàng . Đêm nào cũng vậy vừa lúc vợ chồng Khu và Mận vừa bước vào cửa phòng thì ông cũng đứng phía sau cánh cửa phòng để nghe ngóng . Rồi đêm khuya ông hay lẻn vào phòng để ngắm nhìn cơ thể của Mận. Đã hai tuần qua đêm nào cũng thế, ông cũng đều nghe ngóng rình mò hai vợ chồng . Cuối cùng ông đi đến một kết luận là Mận và Khu vẫn còn là trong trắng . Ông bỗng quyết định làm một điều gì đó mà thấy hai mắt ổng sáng lên rồi nheo lại một cách nham hiểm.

Ngày hôm đó như thường lệ, sáng sớm Khu ra đồng cày cuốc, Mận lại tất bật với công việc cực nhọc hàng ngày . Đến trưa, Khu trở về cơm nước với vợ như thường lệ rồi lại vác cuốc đi . Ông Bảy thỉnh thoảng về nhà, khác với mọi hôm lần này ông tỉnh táo không có một chút men rượu trong người . Ông bước vào nhà mình một cách rón rén như ăn trộm. Mận đang khom lưng quét tro trấu ở nhà bếp không để ý tới có người vừa bước vô nhà . Ông Bảy bước nhẹ nhàng tới cách nàng khoảng năm bước chân thì đứng lại ngắm giá . Cặp mắt của ông như dán trên cặp mông tròn trịa đội căng trong cái quần xa-teng đen không có lần gân của quần lót vì xưa nay Mận nhà nghèo đâu có tiền mua. Hai cánh tay trắng nõn nà . Ông Bảy thấy vài sợi lông măng nhen nhúm ngay nách . Trời bên ngoài nắng chang chang oi bức, nhưng có lẽ không bằng cái nóng và oi bức trong lòng ông Bảy ngay bây giờ . Ông bước tới thêm ba bước nữa định ôm chầm lấy Mận. Dường như có giác thứ sáu nên nàng quay phắt lại: - Ủa, Tía ! Tía mới về .

- Hừm, Tía mới về - ông Bảy bình tĩnh trở lại .
- Tía sau hôm nay về sớm .
- À, Tía bị bệnh trong người thấy uể oải nên định về phòng nghỉ cho khỏe .
- Vậy Tía về phòng nghỉ đi !

Ông Bảy bước đi vài bước về phía phòng mình, rồi chợt dừng bước đứng ngẫm nghĩ .

- Chuyện gì vậy tía - Mận hỏi .

- Con vào phòng đấm bóp cho tía, mau nhe !- Ông Bảy nói như ra lệnh .

Nói xong ông Bảy bước đi vào phòng, Mận như hiểu ý, lui cui ra sau nhà tắm . Mỗi lần nàng đấm bóp cho ông là ông bắt nàng phải tắm rửa sạch sẽ thì mới chịu . Nàng xối những ca nước mát lên thân thể . Tro trấu theo những đường rãnh của thân thể trôi xuống . Nàng vén tóc lên vắt tóc cho thật khô, vói lấy cái khăn máng trên sào quần lao vội thân thể , rồi lật đật đi lên nhà trên tới phòng ông Bảy .

- Tía ơi ! - Nàng kêu nhỏ nhỏ .

Thấy không có tiếng trả lời nàng đẩy cửa bước vào . Ông Bảy như đã nằm sấp chờ sẵn . Như thường lệ, nàng phủi chân cho sạch cát bụi rồi nhích tới sát người ông . Nàng bắt đầu đấm bóp nhẹ nhàng lên khắp lưng của ông . Ông Bảy nằm im không nói tiếng nào ra hiệu cho nàng bóp hai bả vai và cổ cho ông . Được mười phút ông bảo nàng bóp đùi rồi bóp bắp chuối cho ông . Ông bắt đầu than đau khớp khắp mình mẩy . Ông rên lên hi hi làm Mận càng ra tay bóp cho ông thoải mái . Trời ban trưa nóng bức nên phút chốc thôi thì mồ hôi Mận ra như tắm đầy cả trán và ướt cả áo . Ông Bảy lại kêu nàng dẫm chân nhẹ nhàng ngay thắt lưng. Được một lát, ông than chóng mặt nhức đầu muốn nàng cạo gió . Không đợi Mận, ông tự tay cởi áo ra . Mận lấy dầu và bắt đầu cạo gió trên lưng của ông . Nàng cạo hết lưng, thì ông bảo nàng cạo phía trước ngực, cạo phía trước ngực xong, ông bảo cạo hai bên đùi rồi tự động cởi quần dài để chừa lại cái quần tà lỏn, nàng cũng cạo hai đùi xong thì ông bảo nàng bóp đùi cho ông . Ông nằm ngửa dang hai đùi rộng ra cho nàng xoa bóp . Cái gì đó bên dưới lớp quần đùi từ từ trở dậy . Mận ngạc nhiên lắm, nhưng cũng chẳng nói năng gì mà tiếp tục xoa bóp . Một lát sau ông Bảy than đau bụng nhờ nàng xoa dầu hộ ngay rúng . Nàng đang xoa xoa thì bất thần ông run lên bần bật co giật chân tay, hai mắt ông chớp chớp liên hồi . Mận hoảng sợ toát mồ hôi lạnh :

- Tía , tía ... tía sao vậy tía .

- Tía ... lạnh ... quá - Ông Bảy run run trả lời một cách khó khăn .

- Con phải làm sao đây hở, con đi lấy thuốc - Mận hét hoảng .

- Thôi khỏi , con ôm tía đi , tía lạnh ... quá . Mận không cần suy nghĩ nằm đè sấp lên mình ông Bảy, nàng hy vọng là có thể làm cho ông Bảy hết lạnh . Ông Bảy choàng hai tay ôm xiết lấy lưng của Mận, ông vẫn rên hừ hừ giật giật ra vẻ lạnh lắm .

- Ôm tía đi con, ôm tía ... đi ... con . Mận choàng tay ôm chặt lấy ông hầu như muốn truyền hơi nóng trong người cho ông . Nàng thấy ông Bảy giật giật một cách kỳ lạ, dường như ông nẩy người lên thì phải , phía bên dưới có cái gì đó cứ đâm chỏi vào háng của nàng . Nàng cố tình đẩy hông tránh né, nhưng hai tay của ông Bảy bất thần chụp lấy hông nàng giữ chặt không cho nhút nhích . Ông Bảy run còn dữ hơn bất giác làm cho nàng hoảng sợ, nhưng nàng sợ ông Bảy lên kinh phong chết tại chỗ thì nàng không biết phải làm sao, nên nàng ôm ghì ông sát vào mình cho giảm bớt "kinh phong" . Ông Bảy rên hừ hừ càng ngày càng rên lớn theo cơn co giật kinh phong, hai tay ông

ấn mạnh hai bờ mông của Mận xuống hơn. Ông hét lên một tiếng thật to làm Mận muốn điết cả lỗ tai, một dòng nước nóng hổi thấm qua quần tà lỏn của ông lan nhanh khắp quần, Mận thấy cái gì đó giật giật phía dưới rồi nàng thấy háng của nàng nóng ấm ươn ướt. Ông Bảy nằm thừ hai mắt trợn trắng làm Mận sợ quá ngồi nhõm dậy dùng hai tay nâng đầu ông lên.

- Tía, tía có sao hông tía? Tía như bị trúng gió rồi! Ông Bảy lim dim đôi mắt rồi mở ra:

- Tía đỡ rồi cũng nhờ có con tía mới hết bị giật kinh phong. Con mau ra sau vườn hái một trái chanh pha một ly đá chanh cho tía để giải nhiệt. Mận lật đật đứng dậy đi hái chanh để pha cho ông, nàng cũng quên bản đi là quần nàng bây giờ đang loan lổ một thứ nước ươn ướt tanh tanh.

Ngày hôm sau cũng thế, Khu sáng sớm đội nón lá ra đồng, Mận thì lo lui cui sau vườn bón phân. Không ai để ý là ông Bảy vẫn còn đang nằm trong phòng chờ cho Khu đi khỏi thì réo gọi Mận:

- Mận...Mận. Mận lật đật từ bên ngoài chạy vào:

- Ủa, tía gọi con, hôm nay tía hông có đi nhậu.

- Tía bị cảm rồi, con bỏ hết công việc đi, lo cho tía khỏi bệnh. Vẫn với phương pháp cũ, ông Bảy bắt Mận xoa bóp cho ông từ đầu chí cuối. Rồi ông Bảy tự cởi hết đồ ra rồi nói:

- Con xoa dầu cho tía đi! Mận ngạc nhiên vì cử chỉ tự nhiên của ông Bảy. Ông Bảy cởi hết đồ mà chẳng mặc cỡ gì hết. Nàng nhớ là má nàng có dạy con gái phải biết kín đáo mà sao ông Bảy. Nhưng nàng cũng nhủ thầm: "biết đâu tía là đàn ông đâu cần phải kín đáo với lại tía coi mình như là con thì đâu có ngại gì". Mận thật ngây thơ đâu hiểu được lòng dạ lang sói của ông Bảy bây giờ. Nàng mặc nhiên xoa bóp khắp thân thể trần truồng của ông Bảy. Dầu cù là cộng sự ma sát làm da ông Bảy giờ này nóng ran khắp mình mẩy. Mồ hôi của Mận nhiều lộp độp xuống ngực của ông Bảy làm ông Bảy càng thêm khó chịu. Nàng cũng chẳng để ý làm gì cái vật cứng ngắt đầy lông lá phía dưới đang từ từ giương cao như con rắn hổ mang. Ông Bảy lại than lạnh nhờ nàng xông cho ông ra mồ hôi để giải cảm:

- Con nằm ngửa ra đi, để tía nằm lên người con rồi đắp mền lại một lát sau tía sút mồ hôi thì sẽ giải cảm. Sau đó con ra sau vườn hái vài trái tràm ruột đâm cho nhuyễn rồi mang vô cho tía. Mận "ạ" một tiếng rồi tự động nằm ngửa ra. Ông Bảy leo lên người nàng rồi nằm úp xuống, lấy mền trùm kín mít. Ông lại dỡ cái chiếu "giặt kinh phong" như hôm trước ra, thân người ông bắt đầu run lên bần bật theo cái rên khi khi trong cổ họng. Không khí bên trong mền không có lối thoát làm trở nên ngột ngạt khó thở, sự nóng bức bắt đầu cũng lan rộng khắp. Mận muốn chui đầu ra khỏi mền để lấy chút xíu không khí nhưng nàng cố ráng thêm chút nữa cho tía sút mồ hôi thiệt nhiều để khỏi bệnh. Mồ hôi của ông Bảy bắt đầu tuôn trào như tắm từ cổ, nách, và nhất là ngay vùng bụng dưới nơi cọ sát nhiều nhất. Minh mẫn của Mận cũng ướt đẫm mồ hôi, nàng thấy nơi mép môi mận mận mới hay là mồ hôi của ông Bảy nhiều từ cổ xuống. Một

lát sau ông Bảy co giật liên hồi rên khi khi rồi sút "mồ hôi" ngay háng dữ dội , rồi nằm im một lẽ . Mận cũng nằm im chịu trận cho tới lúc ông Bảy lăn người qua một bên thở phì phò ngừ . Nàng cũng thấy lạ là sau ông Bảy ra mồ hôi phía dưới nhiều quá . Nàng vội lau khô mồ hôi khắp mình ông Bảy vì sợ ông cảm lạnh rồi kéo mền đắp cho ông Bảy ngủ trước khi bước ra khỏi phòng. Như lời ông Bảy dặn nàng lấy mấy trái trùm ruột dằm cho nhuyễn rồi đem vô cho ông Bảy uống . Giờ ăn tối Mận có kể sơ cho Khu nghe về ông Bảy bị bệnh . Khu lấy làm lạ vì xưa nay ông Bảy đâu có bao giờ bị bệnh kỳ lạ như thế . Nhưng chàng cũng chẳng nói năng chi hết . Ông Bảy sợ bại lộ chuyện già bệnh nên ngày hôm sau ông bỗng khỏe trở lại như thường . Bẵng đi được một tuần, ông Bảy như ngứa ngáy trong mình bất thành linh trở về lúc ban trưa sau khi Khu trở lại ra đồng . Mận đang gánh nước từ dưới ao lên . Nàng đi được nửa đường thì đầu óc quay cuồng , nàng thấy xung quanh đều tối tăm mù mịt . Nàng ngã quy xuống đất ngất xỉu , vô tình đánh văng thùng nước ra xa cả thước. Ông Bảy trở về đúng lúc vội bóc nàng vào phòng của ông . Ông Bảy sờ trán nàng thấy nóng hừng hừng, ông đưa tay lờn vô áo để sờ lên ngực thì thấy nhiệt thể nóng ran . Ông cởi mấy cái nút áo của Mận ra . Bộ ngực trắng hồng với cái núm hồng hồng nho nhỏ là ông kích thích quá đỗi . Ông cúi xuống lè lưỡi liếm quanh cái đầu vú ấy . Tay ông lần mò xuống háng của nàng xoa bóp . Mận vẫn nằm trơ như chết . Ông Bảy tiếp tục vạch cái lưng quần xuống để lộ chùm lông măng lúa thưa lúng phúng mọc quanh . Ông đứng dậy dùng cả hai tay tuột cái quần củ mem của Mận xuống, rồi ông đưa bàn tay vào giữa đám lông đó sờ mó . Một cái gì đó ướt ướt rít rít chạm vào tay của ông , ông thấy lạ kê lên mũi ngửi thì thấy một mùi tanh tanh . Nhìn kỹ thì mới hay Mận đang tới chu kỳ . Ông cũng mặc kệ , kê miệng xuống hôn lên khắp mình mẩy của Mận . Mận thấy nhột nhạt nên chớp mắt tỉnh dậy . Thấy ông Bảy đứng trước mắt thì vội nhòm đầu dậy :

- Ủa tía ...?

- Con nằm xuống đi , con cũng bị cảm rồi - vừa nói ông vừa đẩy đầu nàng nằm xuống .

Mận cũng vừa phát giác là quần áo của mình cũng đã cởi ra, phản ứng tự nhiên của người con gái , nàng lấy hai tay kéo quần lên rồi lấy tay che ngực lại . Ông Bảy vội nói:

- Con bị bệnh té xỉu, tía thấy vậy bồng con vô đây mới hay là đang bị sốt mình mẩy nóng hổi hết trơn vậy đó . Tía cởi áo con ra để lau mồ hôi cho khỏi bị trúng gió . Con bây giờ thấy đỡ chưa ?

- Dạ con đỡ rồi cảm ơn tía . Cũng nhờ có tía . Con bị đau bụng quá tía ơi . Mấy hôm rày rồi , thấy đau nhức vùng bụng và ngay thắt lưng . Con đi tắm thì thấy có máu .

- Vậy là con bị trúng gió và ăn tằm bậy gì rồi mới đau bụng . Con cởi hết đồ đi để tía khám cho . Mận chần chừ một lát rồi ngoan ngoãn cởi hết đồ ra . Ông Bảy nhìn thân hình nàng trần trần không chớp mắt . Ông nghĩ thầm: "không ngờ con nhỏ này cũng trắng dữ ta!" . Rồi ông cũng già võ đưa tay sờ trán, sờ ngực, bụng :

- Đúng rồi con bị trúng gió đó . Thấy hông nóng quá trời nè

- Ông vừa nói vừa lấy tay Mận sờ lên trán của Mận . Mận gật gù tin thiệt .

- Để tía khám coi con bị đau bụng như thế nào - Ông nói tiếp.

Rồi ông giở chân nàng lên ra vẻ chăm chú như thầy thuốc khám từng chỗ một nơi bụng dưới :

- Con bị đau bụng vì ăn trúng phải đồ dơ , để tía coi kỹ coi phải làm sao . Nguyên nhân là chỗ nào . Nói xong ông vạch phía dưới chòm lông măng ra xem xét, sờ mó và chỉ chỗ :

- Con thấy không, máu ra nhiều là chứng tỏ lời tía nói là đúng . Con bị chảy máu bao lâu rồi .

- Dạ , hai ngày trước tới nay - Mận trả lời .

- Được rồi , để tía trị cho con . Cái này nói dễ thì hông dễ , nói khó thì hông khó . Hôm nay tía trị cho con, nhưng ngày mai mốt con vẫn phải có mặt ở đây thường xuyên mỗi buổi trưa, sau 1 giờ để tía trị tiếp . Cái này trị cũng phải mất cả bảy ngày mới hết chảy máu được . Để bây giờ tía xông cho con ra mồ hôi . Mận ngoan ngoãn nằm im . Ông Bảy từ từ cởi hết đồ trên người rồi nằm áp sát lên người của Mận . Mận vói tay lấy cái mền phủ lên lưng của ông Bảy như đã biết phương pháp xông là như thế nào rồi . Ông Bảy vòng tay sau lưng của Mận ghì xiết vào ngực của ông . Mận thấy khó thở , hơi nóng ngọt ngọt khắp nơi . Nàng thấy nóng quá trời, mồ hôi lại tuôn ra , nhưng nàng đã dự liệu được điều này . Ông Bảy lắc lư thân người nhịp nhàng, nơi bên dưới như những lần trước Mận cảm thấy cái vật cứng nó cứ đâm chĩa vào cửa mình của nàng hoài mà lần này cơn hơn lần trước vì không có lớp vải ngăn cản . Nàng bỗng thấy cái vật đó nhắm ngay cái chỗ nàng dùng để đi tiểu mà đâm vào . Vừa thấy hơi đau và ngạc nhiên, nàng vọt miệng nói :

- Tía con hơi thấy đau bụng, tía đang trị bệnh trúng gió hay đau bụng vậy .

Ông Bảy hỏn hển trả lời :

- Tía trị cả hai cho con, nếu con thấy đau là đúng rồi đó . Bụng của con bây giờ bị nhiễm trùng nên chạm vào là phải đau , con phải ráng thì mới hết bệnh chớ ! Mận cắn răng chịu đựng . Nàng nhớ là mẹ của nàng có dặn "con về nhà chồng thì phải nghe lời cha chồng" nên nàng chỉ đành nằm im cho ông Bảy "trị bệnh" . Ông Bảy lấn cái "thiết nhiệt kế" (ống đo nhiệt độ) vào sâu hơn trong cửa mình của Mận để đo nhiệt . (Ông thấy rằng nàng sốt rất cao nếu không sao mà cửa mình nàng nóng quá chừng!) . Mận kên lên chịu trận "sự xâm lăng và bành trướng" của ông Bảy mà không nói nửa lời phản kháng . Ông Bảy lấy thế mạnh giở chiêu "lấy thịt đè người" lấn át càng mạnh hơn . Hai môi của Mận mím chặt như muốn bật ra thành máu . Ông Bảy đâm sâu hơn, cảm thấy nóng rát nơi đó , ống dùng sức đẩy mạnh hơn nữa thì thấy nó đi tới cuối đường . Mận bất giác phải mở miệng kêu đau mặc dù nàng đã ráng lắm rồi. Ông Bảy trấn an nàng:

- Hông sao đâu con ráng thêm chừng một phút nữa thôi . Mận gật gù rồi nhắm mắt lại chịu đựng . Ông Bảy tiếp tục nhấp nhấp thêm 30 giây nữa cảm thấy phía dưới bó riết vô cái đó của ông, thân thể nhẹ nhàng như bay trên mây, ông rên lên hừ hừ rồi phụt một cái gì đó nóng hổi vào bên trong . Ông nằm thêm một lát rồi rút cái "thiết nhiệt kế" ra . Mận thấy ran rát như bị gai bông hồng cào xước da . Ông Bảy lại lên tiếng:

- Bây giờ đi tắm rửa chùi hết máu đi rồi con xuống bếp pha một ly cà phê cho thật đậm đặt rồi uống vào . Con sẽ cảm thấy bớt đau bụng và chảy máu . Nhớ là mai trở lại đây lúc 2 giờ cho tía trị tiếp . Bây giờ tía nghỉ ngơi, con ra ngoài nhớ khép cửa phòng lại.

Mận đâu có đủ kinh nghiệm đường đời để hiểu được là cà phê sẽ làm cho đường kinh nguyệt của phụ nữ tạm thời bị ngưng. Sau khi nàng uống ly cà phê vào quả nhiên nàng thấy có hiệu nghiệm, máu trong mình ngưng chảy, nàng thấy hết đau bụng, mình mẩy hết nóng duy chỉ còn tay chân bủn rủn và lưng còn rêm. Tối đó nàng cảm thấy máu vẫn còn ra nhưng ít hơn mấy hôm trước nhiều nên càng tin là ông Bảy giỏi. Thế là ông Bảy đã phá trình của Mận mà nàng quá ngây thơ đâu hiểu biết sự lường gạt của ông Bảy. Ngày hôm sau, như thường lệ Khu cơm trưa xong vác cuốc ra đồng thì Mận cũng lật đật đẩy cửa phòng ông Bảy bước vào. Nàng thấy ông Bảy nằm sấp trên giường trần truồng như đã chờ đợi lâu rồi. Nàng thấy ông Bảy nằm im tưởng ngủ nên định quay gót trở ra, nhưng ông Bảy nhóm đầu dậy:

- Con tới rồi đó hả?

- Dạ, tía mệt thì để tía nghỉ nha.

- Tía hông sau, mệt cũng được miễn sao cho con hết bệnh.

Mận thấy sung sướng vì từ ngày tới nhà chồng, nàng chưa bao giờ được ông Bảy ngó ngang chăm sóc, nhưng mấy hôm nay nàng bị bệnh trong mình thì mới phát giác là ông Bảy rất là "thương" và lo lắng cho nàng. Không đợi ông Bảy nói thêm, nàng tự thoát y để lộ cả thân thể trắng ngần trước mắt ông Bảy. Ông Bảy nuốt nước bọt rồi chìa tay kéo nàng ôm vào lòng. Ông ôm nàng vuốt ve khắp thân thể:

- Con ngoan lắm!

Ông Bảy đặt Mận nằm sấp xuống giường, rồi ông nằm áp ngực lên lưng của nàng . Phía dưới vẫn cái "thiết nhiệt kế" đâm chỏi thẳng vào giữa hai đùi của nàng . Mận thấy hơi đau rất nhưng cảm giác đỡ hơn hôm trước nhiều .

Ông Bảy hí hục một lát thì mồ hôi mẹ và mồ hôi con tuôn ra như tắm. Ông thêm một lần nữa rùng mình rên xiết giẫy nảy thân mình trên lưng của Mận. Xong xuôi, Mận mặc áo vào, không quên khép cửa phòng lại trước khi bước ra ngoài pha ly cà phê uống. Sáu ngày trôi qua, mỗi ngày Mận thấy khỏe hẳn, máu đã bắt đầu ngưng chảy. Bụng hết còn đau thì càng phục ông Bảy có tài trị bệnh. Ngày hôm sau đó, tức là ngày thứ bảy sau khi nàng bị ông Bảy phá trình, nàng thức dậy thật sớm, ra sao vườn hái thật nhiều nhãn và mận vào nhà . Nàng chăm chỉ gọt từng cái vỏ trái cây chất đầy một đĩa thật khéo léo. Rồi nàng mang đĩa trái cây tới phòng ông Bảy gõ cửa, bước vào:

- Tía, tía coi nè. Ông Bảy lim dim đôi mắt rồi mở ra nhìn.

- Con cố tình ra sao vườn hái thật nhiều nhãn và mận cho tía ăn bổ dưỡng, mấy ngày qua con thấy tía mất sức nhiều để trị bệnh cho con. Nè tía ăn đi! Nàng vừa nói vừa đúc từng trái nhãn và mận vô miệng của ông .

Ông Bảy thật sung sướng, nằm ngửa cổ ra nuốt từng trái một cho tới hết cả đĩa. Rồi nàng cầm đĩa định đi ra thì bị ông Bảy nắm tay kéo lại:

- Con chưa hết bệnh mà đi đâu vậy.
- Dạ, con hết hẳn rồi, sáng nay thức dậy sớm nhìn thấy không còn chút xíu máu nào hết đó tía.
- Vậy hả ... ? - Ông Bảy tỏ vẻ thất vọng.
- Cám ơn tía ! - nàng nói rồi định đứng lên đi nữa.
- Nhưng ...- Ông Bảy nói tiếp- nhưng con phải cần làm thêm lần này nữa thì mới dứt hẳn . Chẳng để cho Mận trả lời, ông vói tay lột áo của nàng xuống. Mận đứng lên tuột luôn cái quần xuống đất rồi nói:
- Để con cởi đồ cho tía. Ông Bảy đứng trần truồng ôm Mận cũng trần truồng trong vòng tay hôn hít. Ngoài trời mưa bắt đầu rơi lát đát, gió thổi hu hu ngoài cửa sổ nhưng ông Bảy cũng mặc kệ mọi chuyện tiếp tục làm những gì ông thích .
- Con đi tới cái bàn này với tía, con khom người lại, hai tay con đặt lên bàn. Để tía trị bệnh từ phía sau cho con. Cách làm này hơi kỳ lạ con đừng có ngạc nhiên ... nó hữu hiệu lắm! Mận làm sao mà không nhe, thậm chí nếu có nói nàng phải cuối xuống ngậm ống thiết nhiệt kế và miệng để đo nhiệt độ cơ thể thì nàng cũng tin thôi. Ông Bảy đứng phía sau lưng nàng từ từ đẩy cái ống thiết nhiệt kế từ phía sau hậu môn đâm vào. Mận thấy lạ nhưng cũng chờ thử coi ông Bảy định làm gì . Ông Bảy thì cứ thản nhiên đâm tới và đâm tới. Nàng bồng vọt miệng nói :
- Tía ơi, tía làm lộn chỗ rồi, tía phải làm cái chỗ con bị chảy máu chớ !
- Tía biết chớ, chỗ đó hết chảy máu rồi, tía muốn làm chỗ này để phòng hờ nó sẽ lây lan sang...

Ngọc "ờ" lên một tiếng ra vẻ hiểu ý rồi quay mặt vô tường để mặc ông Bảy đẩy đưa phía sau. Khu bước vào nhà miệng lẩm bẩm: "hôm nay mưa bất chợt, đành phải về sớm thôi". Rồi chàng gọi vợ:

- Mận ...Mận .

Không nghe tiếng trả lời chàng đi ra sau vườn vẫn không thấy thì trở vô nhà lại . Chàng bỗng nghe có tiếng rên khi khi đâu đó từ phía phòng ông Bảy. Chàng ngỡ là ông Bảy bị bệnh nên lo lắng chạy phòng. Sợ làm giật mình ông Bảy nên chàng rón rén mở hé cánh cửa buồng. Hỡi ơi, cảnh tượng trước mắt làm hai mắt chàng hoa lại. Tía của chàng đang làm cái chuyện con heo với vợ của chàng, miệng chàng há hốc kinh ngạc sự kiện đang diễn ra trước mắt. Không tin vào mắt mình, chàng nheo mắt lại rồi mở ra, vẫn cảnh tượng đó. Ông Bảy đẩy thiết mạnh mấy cái sau cùng rồi ngưng lại để hưởng cái cảm giác tinh dịch chạy lên đầu khát phóng vô hậu môn của Mận. Gió thổi lạnh bên ngoài nhưng mồ hôi ông cứ nhễ nhại tuôn rơi trên lưng của Mận. Khu nhẹ nhàng khép cửa lại rồi chạy ra cửa băng qua khu đất trống. Chàng chạy nhanh như chưa bao giờ chạy nhanh như thế băng qua các mương rẫy, đồng ruộng gào thét với sấm chớp của Thần Thiên Lôi . Đêm hôm đó, đợi hoài không thấy Khu về, Mận lo lắng vô cùng, nàng cứ ra vô ngoài ngạch cửa để trông ngóng. Mưa càng đổ nặng hạt. Sấm chớp liên hồi càng làm cho Mận hồi hộp lo sợ. Cơn đau tim của nàng như đang trở cơn. Nàng một tay vịn lấy ngực một tay cầm nón lá đi xuyên qua gió mưa tầm tã để đi kiếm Khu. Tiếng chim hót líu lo trên cành đánh thức Mận dậy nàng thấy trong

người lạnh vô cùng. Mở mắt nhìn chung quanh, nàng thấy mình đang nằm trên giường trong căn phòng quen thuộc. Nàng thấy ngay góc phòng vẫn một cái lỗ nhỏ trên nóc. Nàng nhòm người dậy nhưng toàn thân yếu ớt không có một chút sức lực nào. Nàng cố gắng xoay đầu ra ngoài thì thấy Khu đang lui cui làm gì đó. Nàng cảm thấy an tâm hơn .

- Tỉnh rồi hả - Khu lên tiếng khi nghe thấy tiếng động của Mận.

Nàng nhìn Khu cười một nụ cười yếu ớt nhưng chứa đầy tình cảm .

- Em dậy đi anh có nấu cháo rồi nè, ăn đi rồi uống chén thuốc này . Khu nói xong thì quay lưng bỏ đi làm Mận nhìn theo ngẩn ngơ chẳng hiểu gì .

Mấy ngày trôi qua, ngày nào Khu cũng săn sóc Mận tận tình nhưng lúc nào chàng cũng lộ một nét mặt lạnh lùng đối với Mận. Mận bỗng nhiên thấy buồn vô cùng, nên tìm cách hỏi cho ra lẽ .

- À, có gì đâu anh đâu có chiện gì đâu . Mấy đêm trước sợ lúa bị ngập nước nên anh phải thức canh đê, lúc gần sáng trở về thấy em nằm vất vưởng bên cây xoài nên khiên em về đây . -Khu phân trần.

- Nhưng sao mặt anh có vẻ lạnh lùng. Mận hỏi han.

- Tại mặt anh lúc nào cũng vậy. Mận dò xét ở Khu nhưng chẳng được gì . Sau khi Mận lành bệnh thì Khu đã có lý do lẫn trốn nàng, lẫn trốn cái sự đau khổ mà ngày ngày chàng phải gặp trước mắt. Chàng sáng sớm ra đi đến tối mịt mới về, bỏ luôn cả giờ ăn trưa như thường lệ . Ông Bảy được dịp nên càng hoành hành. Hễ ông thích là cứ gọi Mận vào phòng để mà ông gọi là trị bệnh. Lúc đầu Mận cũng như thường lệ làm theo, nhưng trong lòng nàng không được vui vì Khu cứ tránh né nàng hoài. Nàng buồn bã nên chẳng muốn cho ông Bảy chữa bệnh cho nàng nữa .

- Thôi tía ơi, anh Khu ảnh ... con cũng chẳng muốn lành bệnh nữa làm gì . Ảnh có vẻ lạnh lùng quá .

- Nhưng có bệnh thì phải chữa chứ - ông Bảy nói .

- Thôi con không muốn chữa nữa. Ông Bảy thấy dùng cái kế chữa bệnh không còn hữu hiệu nữa thì ổng định ra tay dùng vũ lực .

- Tía nói thì con phải nghe lời - Ông Bảy quát .

Sấn chẳng được vui trong lòng nàng chẳng trả lời đóng sầm cửa phòng rồi bỏ ra ngoài . Ông Bảy tức điên người lên, ổng xông ra cửa rượt theo Mận, ổng ôm ngang hông của Mận, Mận giẫy dụa chống cự càng làm ông Bảy điên tiết. ổng quật nàng nằm ngửa ra đất, tát cho nàng mấy cái tát tai, rồi đưa tay xé rách áo của Mận. Mận chẳng hiểu tại sao ông Bảy lại thô bạo như con thú đối với nàng. Ông Bảy tiếp tục đè nàng xuống, xé rách cái quần của nàng .Nằm đè lên mình Mận, ổng nghiêng người để vạch quần của ổng xuống rồi dút cái vật cứng ngắt đó vào người của Mận. Mận càng la lối chống cự thì ông Bảy càng làm dữ . Nàng thấy sợ hai cặp mắt của ông Bảy như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

Làm xong việc ông Bảy đứng dậy kéo quần lên mặc kệ Mận muốn làm gì thì làm rồi đi vào phòng đóng sầm cửa lại. Mận lồm cồm ngồi dậy quần áo rách bươm lê lét vô

nhà tắm. Nhìn vào gương nàng thấy mặt bầm tím hết. Hai mắt thâm quần hốc hác, đầu tóc bù xù. Nàng khóc thảm thiết. Kể từ ngày Khu bỏ mặc tất cả, Mận trở thành nô lệ tình dục cho ông Bảy. Nếu bất cứ lúc nào ông Bảy hứng tình thì có thể đè Mận ra mà hành lạc với bất cứ nơi nào. Khi thì nhà bếp, khi thì nhà trên, nhà dưới, trên lầu, ngoài vườn, nhà tắm, thậm chí là nàng đang gánh nước như lần nọ. Nàng lom khom đổ thùng nước vào lu, ông Bảy lén ở phía sau tuột quần nàng xuống, đè nàng nằm úp lên mặt lu rồi giao hợp với nàng. Những lúc đầu nàng còn chống cự nhưng bị đánh đập quá nhiều nên sau đó chỉ đành nằm im chờ ông Bảy xuất tinh xong thì đứng dậy kéo quần lên và đi làm việc tiếp .

Ba tháng trôi qua và cũng đúng một năm từ ngày nàng bước chân vào căn nhà này . Hôm đó vừa thức dậy, Mận xuống phòng ông Bảy ngỏ lời thưa với ông Bảy là nàng có ý định về thăm nhà 2 tuần để làm đám giỗ cho ba của nàng . Dù không muốn nhưng ông Bảy cũng phải bằng lòng với Mận vì ông đã có hứa với bà Sên là cho Mận về thăm ít nhất 1 lần trong một năm. Nếu điều đó không tiện cho ông và Mận thì bà sẽ lên thăm. Ông Bảy thà để Mận về thăm nhà còn hơn để bà Sên phải lên đây trong thấy cảnh nhà cửa điêu tàn của ông . Khu đưa Mận về nhà, trên đường đi Khu chẳng nói một lời . Mận cảm thấy đau lòng lắm . Nàng đi được 1 cây số thì bỗng nhiên ngắt xū . Khu hoảng hốt gọi tên nàng:

- Mận ... mận ... em có sao hông , anh hông tốt nên mới để cho em bị nông nổi này . Mận ... Mận !

Khu tỏ vẻ lo lắng cho nàng hết sức, chàng bứt một lá môn rồi phóng xuống mương mút một miếng nước lên vỗ vào trán của Mận cho nàng tỉnh . Một lát sau tỉnh dậy thấy Khu ôm mình trong tay, Mận bỗng nhiên ôm lấy ghè lấy cổ và hôn lên trán Khu một nụ hôn thật dài . Khu cảm động rơi nước mắt. Từ nhỏ tới lớn chàng chưa bao giờ rơi lệ . Mận kể hết cho Khu nghe về chuyện ông Bảy đánh đập và hành hạ nàng ra sao . Nhưng nàng kể một cách vô tư như không biết là ông Bảy hành hạ nàng theo kiểu nô lệ của tình dục . Nhưng Khu hiểu hết, chàng hiểu vợ mình là người thơ ngây trong trắng, nàng là nạn nhân còn ông Bảy là thủ phạm . Nhưng rồi sao chứ, chàng từ nhỏ là người nhu nhược yếu đuối , ngoài việc nghe lời cha mẹ thì chỉ biết làm ruộng ngoài ra thì chẳng biết gì khác . Khu đưa Mận về tới nhà bà Sên ăn một bữa cơm tối rồi từ giã trở về .

- Má chăm sóc Mận giùm con , con cũng chưa định lên tỉnh mua lúa giống nhưng sẵn đưa em Mận về thăm má nên làm luôn thể, hai tuần sau con về sẽ ghé ngang rước Mận luôn . Nói xong thì Khu đi ngay.

Bao nhiêu tháng gặp lại hai mẹ con tâm sự với nhau gần như suốt buổi. Nàng ôm thằng em khờ khạo trong tay mà tuôn nước mắt như mưa .

- Má, chắc cả năm nay má khổ cực nhiều lắm . Con chẳng làm được điều gì cho má . Má xem con có thể về ở với má có được hông ?

- Hông được đâu con à, con bây giờ là vợ người ta . Má đã gả con rồi thì nhà của con

là ở bên chồng, làm sao mà cha chồng con để cho con ở lại đây . Với lại mình cũng đã nhận tiền cưới của người ta rồi, con !

- Má, vậy thì con kêu anh Khu về ở chung với má con mình . Ảnh hiền lắm!

- Vậy thì cày hông được, ruộng vườn của ông Bảy thì ai trông nom, hông được đâu con, thôi bỏ qua đi, lo ra sau rửa một mớ rau rồi luộc, ăn cơm xong đi rồi tối nay má con mình nói tiếp .

Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, bà Sên nghe tiếng ục ặc ngoài sau vườn, bà rón rén mở cửa ra xem thì thấy Mận đang ói mửa dữ dội .

- Sao vậy con ?

- Con không biết nữa, tự nhiên sáng thức dậy là muốn nôn ọe - Mận trả lời .

Nàng chưa có ăn gì cả nên ọe ra toàn là nước miếng và chút xíu rau luộc còn chưa tiêu của tối đêm qua . Bà Sên mặt mày hớn hờ nói:

- Vậy là con đã có bầu .

- Con có bầu ? -Mận ngạc nhiên hỏi .

- Là con sẽ có con đó, phải rồi, con bị tắt kinh bao lâu rồi ?

- Ý của má là ...

- Thì con có còn chảy máu hông ?

- Lúc trước con có bị chảy máu ngay lỗ tiểu nhưng tía con nói con ăn trứng đồ dờ nên bị ... Hai mẹ con mỗi người một câu . Mặt của bà Sên càng ngày càng tái đi theo từng lời nói của Mận .

- Vậy là con chưa bao giờ giao hợp với thằng Khu - bà Sên hỏi .

- Nếu má nói cái đó là giao hợp thì con chưa bao giờ làm với anh Khu, chỉ có tía trị bệnh cho con giống như má vừa nói cái gì đó ... giao hợp .

Bà Sên bỗng nhiên lão đảo thân người rồi nằm lăn ra đất xiu . Mận đỡ bà dậy, xoa đầu và giạt tóc mai cho bà tỉnh . Một lát sau bà tỉnh lại thì khóc nức nở một cách đau khổ:

- Trời ơi! khổ cho con tui quá dzậy nè , bị người ta cưỡng bức mà nó nào có hay .

Mận cũng khóc sướt mướt khi thấy bà Sên khóc một cách khổ sở . Nàng chỉ đoán được là hành động của ông Bảy là sai trái, nhưng chẳng đoán ra được đó là chuyện tài trời .

Bà Sên rên rỉ tiếp:

- Bây giờ nó lại bụng mang dạ chửa nữa, thiệt là oan nghiệt.

Mấy ngày sau Mận vẫn còn ói mửa mà càng ngày càng nặng . Bẩm sinh không được khỏe mạnh nên Mận càng ngày càng yếu trông thấy rõ . Mặt mày nàng xanh xao . Tội cho bà Sên vừa bỏ hết tiền để lo than thuốc cho thằng em khù khờ của nàng nên chẳng còn tiền . Đi mượn hàng xóm thì chẳng được là bao . Cuối cùng chỉ còn một cách là đưa nàng trở lại nhà ông Bảy nhờ ổng thương tình săn sóc giùm cho Mận .

Đường dài cả hai cây số, nắng noi oi bức, hai mẹ con lội bộ cứ 200 mét thì phải ngồi xuống nghỉ ngơi vì sức khỏe của Mận không cho phép . Sau cỡ 9, 10 lần nghỉ ngơi cuối bà Sên cũng dắt được đứa con gái tới nhà ông Bảy . Bước vào nhà bà Sên gọi to:

- Ông Bảy ơi, ông Bảy !

Không có tiếng trả lời, Mận thều thào mệt mỏi :

- Chắc tí đi nhập rồi má ơi, anh Khu chắc là lên tỉnh chưa về .

Hai mẹ con ngồi chờ ở ngoài gần 3 tiếng đồng hồ thì ông Bảy ló tót trở về, bà Sên vội vã đứng lên chào hỏi :

- Chào ông Bảy, tôi mới lên.

- À, mới lên đó hả, Mận có rót nước cho má chưa con - ông trả lời giọng lâu nhàu đầy hơi rượu .

- Dạ- Mận nói xong thì đi ngay .

- Bà lên đây chơi hay có chuyện gì hông ?- ông nói tiếp .

- Số là vậy ... Con Mận nhà tui nó bị ốm ói mửa tùm lum, ông cũng biết là chuyện đó ... vậy ông làm ơn lo giùm cho con Mận nhà tui, khổ thân tui nhà cửa nghèo khổ nắm cơm cũng không có đủ ăn . Làm gì có tiền thuốc thang cho con Mận .

- Được rồi bà yên tâm về đi , có tui đây lo, dẫu sao nó cũng là con dâu của tui . Thành Khu lên tỉnh mua lúa giống rồi, nó có nói cho bà biết chớ . Một tuần sau thì nó mới về . Một mình tui cũng đủ rồi .

Dù lo lắng nhiều cho Mận đi nữa bà cũng phải trở về để lo cho thằng con trai bệnh hoạn, để nó ở nhà một mình sợ nó đi ra ngoài mường té xuống thì khổ lắm . Bà Sên vừa đi rồi . Ông Bảy cũng quay gót trở vào phòng bỏ mặc cho Mận muốn làm gì thì làm . Được mấy hôm cơn bệnh của nàng đỡ một chút . Ông Bảy lại đỡ chứng dê sỏm ra định làm nhục đứa con dâu . Khác với những lần trước , lần này Mận biết chuyện nên ra sức chống cự hơn trước . Giữa cái đất ít người ở này thì Mận làm sao mà có người giúp đỡ . Nàng cho dù có chạy đi đâu cũng không thoát khỏi tay ông . Ông Bảy được dịp Khu lên tỉnh thì càng đắc ý . Ông giở trò dê sỏm gạ gẫm nàng trước nhưng không được thì ông dùng vũ lực . Thành linh ông ôm ngang sau lưng của Mận, Mận nghiêng mình tránh né, ông cười lên the thé rồi nói:

- Làm cái gì vậy con, đâu phải hôm nay là lần đầu, qua đây tí biểu đi, ngoan nào .

- Dạ thôi tí ạ !- Mận trả lời miễn cưỡng quay gót định bỏ đi .

- Đứng lại, định đâu đó . Tía còn chưa nói hết chuyện thì con định đi đâu . Lại đây tí biểu con có nghe không!

Mận lừng chừng rồi cũng bước hai ba bước đứng trước ông Bảy . Ông nói tiếp:

- Vậy mới ngoan hông, ngược mặt lên tí coi coi làm gì mà cuối gằm mặt xuống dzậy bây . Mận từ từ ngược mặt lên cho ông Bảy xem .

- Trời ơi sao con ốm quá vậy nè-ông vừa nói vừa đứng lên ôm chầm lấy Mận . Mận như bị thôi miên đứng trân trân không dám nhúc nhích . Ông đưa một tay ôm vòng sang lưng còn một tay ông hạ thấp xuống dưới háng của Mận sờ mó . Mận ẹo mông tránh

né, ông ghi chặt hơn rồi ra sức xoa bóp tứ tung khắp người của Mận . Ông kê miệng lên định hun vào miệng của Mận . Mận chột vùng vẫy chống cự và hét ông Bẫy ra, rồi quay người tránh né , ông Bẫy vói tay nắm giắt cổ áo của Mận lại, Mận dùng dần giắt áo lại, ông nắm hai tay xé phẳng cái vạt áo rách toạt đưa cái lưng trần ra ngoài . Ông xé rách hết quần áo của nàng rồi mà vẫn còn chưa bắt được nàng thì tức tối vô cùng .

Ông chồm hai tay ra để vồ lấy nàng, nhưng nàng nhanh nhẹn lách người chạy ra cửa trước, còn một mảnh vải nhỏ dính trên thân người, nàng vói tay xé rách luôn rồi vứt cái áo xuống đất cho khỏi vướng víu . Ông Bẫy rượt theo nàng ra cửa , chạy cách nàng chừng mười bước . Tấm lưng trần trắng nõn nà trước mắt ông làm ông hứng tình dữ dội . Mận chạy một đoạn thì ngoái đầu lại xem thấy cách ông cỡ tám bước chân. Ngực của nàng từng từng làm cho nàng càng khó chạy nhanh hơn . Nàng như con thiêu thân đâm đầu tứ phía để trốn chạy sự đuổi riết của ông Bẫy , chốc chốc nàng quay cổ lại nhìn thì thấy ông Bẫy càng ngày càng chạy sát với nàng hơn . Vì cứ quay đầu trở lại để nhìn ông Bẫy, nên thỉnh thoảng nàng bị vấp té bởi gò đất cao, nàng chúi nhủi xuống vũng lầy rồi nằm sấp ra đất. Ông Bẫy cũng vừa trở tới đè sấp lên người của nàng, ông như vũ bão xé rách cái quần của Mận, đưa cái mông trắng ngần run rinh trước mắt ông . Ông Bẫy cuối xuống hôn chùn chụt vào cái mông trắng đó . Mận giãy nảy quyết liệt như con cá rô nằm trong rọ không có sức chống cự . Ông thè cái lưỡi dài ngoằn liếm lám khắp hậu môn một cách thêm thuồng . Sinh đất đóng đầy miệng của ông nhưng không làm cho ông ngưng. Mận bất thần chỏi hai tay nhồm dẫy rồi lật người qua, nàng co chân lại đập mạnh vào bụng của ông . Ông Bẫy ôm bụng lăn một vòng . Nàng vùng đứng dậy trần truồng chạy băng qua bãi đất trống hướng ra phía cánh đồng vắng. Ông Bẫy một lúc sau hết đau đứng dậy tự cởi hết quần áo rượt theo nàng . Cả hai trần truồng chạy băng băng theo mương rạch, len lỏi qua những rặng tre, khóm trúc , kẻ trốn người rượt . Hơi thở của Mận càng ngày càng yếu ớt, hai chân quỳu quào không nhấc lên nổi . Nàng ngoái đầu lại xem thì thấy ông Bẫy trần truồng phóng như bay sau lưng của nàng, cái thiết nhiệt kế thì đung đưa theo nhịp chạy . Ông như con báo săn mồi, còn Mận thì chỉ như con cừu non, chạy trời không khỏi nắng . Nàng vấp một gốc cây té sóng xoài một lần nữa trên mặt đất . Ông Bẫy bay tới như con báo vồ mồi đè Mận ra để làm nhục nàng . Ông quật nàng ra liếm láp khắp thân người rồi ông ban rộng hai đùi nàng ra . Nàng sợ hãi năn nỉ :

- Tía ơi, con sợ lắm , tía đừng làm con đau .

Ông Bẫy như ác thú vô tình cứ giày xéo lên thân thể ngọc ngà của Mận mặc kệ nàng than vang ỉ ôi. Nàng năn nỉ không được thì chống cự tiếp. Mà hễ nàng càng chống cự thì ông Bẫy càng làm dữ . Một lúc sau không còn sức lực để chống cự nữa . Ngọc buông thõng tay chân mặc nhiên cho ông Bẫy giày vò thân sát . Trong lúc ông Bẫy đang hi hục trên người của nàng thì nàng nhắm mắt lại nhớ tới Khu, nàng thấy nụ cười của chàng hiện ra trước mắt làm cho nàng thấy dễ chịu hơn phần nào sự đau đớn bên dưới . Nàng thấy hình ảnh mẹ của nàng lơ mơ trước mắt, nàng khóc thật sướt mướt, nàng thấy thằng em nàng cười ngộ nghĩnh vắng vắng thì càng khóc to hơn. Bỗng nàng

thấy một bầy quạ đen bay qua khỏi đầu kêu "quạ quạ". Rồi Ba của nàng xuất hiện sau bầy quạ đen đó đưa tay về phía nàng . Âm thanh văng vẳng bên tai của nàng:

- Mận , đi với ba, bỏ lại tất cả đi con . Đi với Ba!

Mận đưa tay lên cho Ba của nàng nắm lấy . Nàng cảm giác là Ba của nàng bắt đầu diu diu đi . Tiếng nói của Ba nàng từ từ nhỏ dần nhỏ dần rồi tắt lịm . Ông Bảy lúc đó cũng vừa hành lạc xong, nằm đè lên người của Mận thở hổn hển . Một lát sau thì ông đứng dậy định bỏ đi, nhưng thấy Mận nằm im không nhúc nhích, ông quay lại đưa chân khều khều vào người của Mận . Không thấy nhúc nhích gì hết . Ông kinh hoàng ngồi xuống tát vào mặt Mận mấy cái , nhưng nàng vẫn nằm im . Ông đưa tay lên mũi của nàng thì mới hay nàng đã tắt thở từ nãy giờ rồi . Sức lực yếu mòn do cái bào thai mới phát triển hành, cộng thêm cơn đau tim phát ra và nhất là sự hành hạ thô bạo của ông Bảy làm nàng phải mất mạng nơi giữa cánh đồng hoang vắng này .

Ông Bảy hốt hoảng nhìn quanh xem có ai nhìn thấy . Ông lập tức co chân chạy như bay để trốn tránh cái tội lỗi mà ông vừa mới gây ra . Lau xậy trên đường cửa nát chân và người của ông nhưng ông vẫn mặc kệ cắm đầu chạy thẳng, quên bẵng đi quần áo ông vứt bừa trên bờ mương. Đêm hôm đó ông thao thức gần tới sáng thì chớp mắt được một chút, nhưng tới sáng thì nằm ác mộng tùm lum. Ông thấy Mận về bóp cổ ổng . Bàn hoàng tỉnh giấc, ông sợ hãi xuống nhà sau tìm một cái bao thật to và một cây mã tấu (ông hay mang theo để phòng hờ có rắn rít) và đi thẳng ra đồng . Cái xác trần truồng của Mận nằm cả đêm ngoài đồng cỏ , sương xuống làm cứng đi cái xác . Mặt cái xác xanh nhợt nhạt trông thật là ghê gớm. Tóc thì xoã tứ tung trông thê thảm . Ông Bảy cho dù là dân ruộng có gan cùng mình thì cũng chẳng dám nhìn, ông đưa tay lên sờ tìm cái chân của nàng để kéo cái xác vào trong bao . Cái xác nặng chịch nên chẳng nhúc nhích gì . Ông Bảy bất giác phải quay đầu lại để dùng cả hai tay mà kéo cái xác . Ông bắt gặp ánh mắt hung ác của cái xác nhìn thẳng vào mắt ông . Ông loạn choạng lui hai ba bước rồi té bịch xuống đất . Một phút sau ông cố gắng bình tĩnh ngồi dậy, nhắm mắt , lần mò tìm cái chân để cho vào bao. Nhưng làm hoài mà chả được . Ông ngồi nghĩ ngợi một chút thì bỗng nhiên ông đứng dậy , xách cái mã tấu tới bên cái xác . Ông giơ cao cây mã tấu và chém xuống cái chân . Máu vẫn lên tun tót khắp người của ông , vài cụm máu đã khô thì nhiều chậm chậm thấm xuống đất. Ông mở mắt ra nhìn xuống thì đôi chân của cái xác đã đứt lìa . Ông cuống xuống và cho nó vào bao .

Ông tiếp tục chém xuống. Những nhát mã tấu của ông đi tới đâu là từng bộ phận của cái đứt lìa tới đó . Mỗi lần như thế thì ông cuống xuống nhặt và cho vào bao . Nửa tiếng trôi qua ông đã làm gọn ghẽ gần hết . Chỉ còn cái đầu còn dính trong thân mình , ông giơ cao mã tấu định chém xuống . Bỗng ông nhìn thấy ánh mắt xanh lè không có tròng trợn trừng nhìn ổng . Ông buồm mã tấu ra và té bịch xuống đất lần nữa . Một lát sau ông lại lồm cồm ngồi dậy, ông ói mửa tùm lum vì cái mùi tanh nồng nặc của xác chết và máu . Ông nhắm mắt lấy hết thân người của cái xác dồn vô bao . Gọn ghẽ xong , ông lấy giầy lát thắt chặt miệng bao lại rồi khệ nệ kéo cái xác lê lét trên đường đi .

Về tới nhà ông vất nó xuống đất bên hông nhà rồi mệt mỗi đi tắm . Đêm đó ông lại nằm chiêm bao thấy ác mộng kinh hoàng . Ông thấy Mận hiện hồn về đứng trước giường của ông mình mẩy đầy máu me . Sáng thức dậy ông vội vàng xuống lấy cái xác đi chôn . Đã gần hai ngày rồi cái xác bốc lên mùi nồng nồng khó ngửi . Ông một tay bịt mũi , một tay kéo cái xác ra sau nhà . Ruồi bắt được mùi của xác chết nên bu quanh . Tiếng vo ve ngo ngoay lẫn quần quanh lỗ tai của ông . Ông ngó sơ quanh sân sau chỉ thấy gốc mận là chỗ chôn xác tiện lợi nhất mà không bị ai phát giác vì nơi đó cây cối um tùm có nhiều thảo mộc . Ông đào bởi cả buổi mới được một cái lỗ khá lớn , đẩy cái xác xuống ông bắt đầu lấp đất lại . Lấy cỏ phủ quanh hòng che đậy sự đào bởi . Xong xuôi thì ông trở vào nhà .

Lời Bàn: Kinh Bích Lịch tôi thấy cuộc đời của Mận thật là trái ngang, xin ra là con nhà nghèo phải sống một cuộc sống vất vả . Tuổi của nàng chưa được trưởng thành mà phải buộc gã cho một người đàn ông không quen biết để rồi cuối cùng bị cha chồng cưỡng bức cho tới chết . Ông Bảy phải làm đẽ đương đầu với tội lỗi mà ông gieo rất, chuyện gì sẽ xảy ra đằng sau nhà nơi có cây Mận, thì Kinh Bích Lịch xin các bạn hãy đọc tiếp phần sáu .

Gió đêm nay thổi mạnh hơn trước . Ông đắp mền kính mít nhưng vẫn cảm thấy lạnh ngay xương sống . Tiếng hú của gió như xoáy vào tận trong tim, tiếng xào xạt của cỏ cây làm ông rùn mình đổ mồ hôi lạnh . Cái cửa sổ đập "kình kình" vào vách , tiếng kót két của cửa phòng và tiếng kẽo kẹt của bụi tre bên hông nhà làm ông sồn da gà . Ông đứng dậy thấp ngọn đèn dầu thông phong rồi đi về phía cửa sổ. Ông đi được vài bước thì cây đèn dầu tắt phụt . Căn phòng trở nên tối đen như mực , ông sợ hãi tìm đập liên hồi tay chân lẫn mò để tìm diêm quẹt . Tay chân ông quờ quạng trong bóng đêm như người mù . Dò dẫm . Lăn bước . Run . Trợn mắt . Ông lần tay tìm quẹt que diêm rồi chắm vào ngọn đèn . Ông để sát ngọn đèn vào vách rồi lấy giấy vắn thành ống khói bao quanh thêm cho chắc chắn khỏi bị gió thổi tắt . Xong xuôi ông định bước tới cửa sổ đóng cửa thì ngọn đèn lại tắt phụt . Ông sợ xanh cả mặt chẳng hiểu gì sao . Trong đời ông chưa bao giờ lại sợ như thế . Trong bóng đêm ông cứ lần mò từng bước về hướng cửa sổ để đóng nó lại , bất giác linh tính của ông bắt ông phải nhìn ra sau vườn nơi có cây mận . Ông thấy cành lá đùn đưa, dưới gốc cây có người đang ngồi. Tóc tay bù xù phủ đầy trán, hai cặp mắt sáng hoắc như mắt mèo . Ông lẩm bẩm :
- Con Mận về ... con Mận về ...- vừa nói ông vừa bước lùi để nép vào vách .

Sự tò mò làm ông dụi mắt nhìn cho kỹ thì thấy bóng người đó biến mất . Tự trấn an lòng mình là do sự hoa mắt, ông với tay kéo cái cửa sổ lại , gió bên ngoài lạnh buốt thổi vào cánh tay của ông bất giác làm ông rùn mình lạnh buốt cả sống lưng . Sấm chớp chợt sáng loé lên , dõi theo ánh sáng đó ông ngoái nhìn ra sau vườn lần nữa thì ... rõ ràng là Mận đang đứng đó nhe cái miệng rộng huyt cười duyên với ông . Khủng khiếp nụ cười đó . Hàm răng đó . Ánh mắt đó . Ông loạng choạng lui hai ba bước, mắt trợn trắng vẫn ngoái nhìn theo cái bóng đó . Ông vấp phải cái bàn, té lăn ra đất bất

tĩnh . Gió bên ngoài thổi tạt vào càng mạnh , tiếng hú nghe càng rùng rợn xé toạt bầu không khí tĩnh mịch đêm khuya. Tiếng cóc, nhái, ếch ương, và côn trùng càng làm cho bầu không khí thêm u uất . Sầu . Rợn .

Sáng sớm hôm sau ông tỉnh dậy , thấy mình đang nằm dưới đất mình mẩy co giật vì lạnh . Ông ráng sức vói tay vịn cái cạnh bàn để đứng dậy . Cây đèn dầu đã lụn tim từ lúc nào . Ông nhìn thẳng vào cái kính treo tường đối diện , người trong kính chính là ông với thân thể trần truồng . Ông hốt hoảng nhìn lại thân người thì mới thấy là trên mình của ông không có một mảnh vải che thân . Ông ôm tay che thân mình rồi chạy đến tủ áo để lấy quần áo . Chẳng hiểu vì sao ông lại như thế . Dương vật ông teo nhách không biết vì lạnh hay vì sợ . Mở tủ áo ra, ông thấy treo lủng lẳng một cái áo người đàn bà, nhìn kỹ thì mới hay :

- Đây là cái áo của con Mận đây mà ! -ông thì thào hoảng hốt .

Ông bật ngửa ra sau giường . Hơi thở ngọt ngào . Tim đánh trống liên hồi . Vừa lết và lui về phía góc giường ông vừa nhủ thầm : "chuyện gì đây, rõ ràng là con Mận đã chết, thằng Khu lên tỉnh chưa về, ai vô đây mà phá mình , lột hết quần áo của mình trong đêm khuya và còn máng cái áo cũ mềm rách bươm của con Mận ở đây . Chẳng lẽ là ma . Không thể nào . Mình đâu có tin là có ma . Tao không sợ"

Chợt ông la lớn vang vội :

- Tao không sợ , Mận mày ra đây tao không sợ mày đâu đừng có làm ma làm quỷ để hù tao .

Cái áo trong tủ lại phát phơ đùn đưa làm cho ông Bả đang oang oang cái miệng bỗng im bật , nhìn cái áo lấm lét . Một lát sau không thấy gì khác lạ hơn ông tìm một cái cây tre gác ở góc phòng để đỡ cái áo của Mận xuống rồi đem ra sau nhà đốt . Ông cũng lục lọi đâu được một mớ giấy vàng mã của vợ ông chết trước đây đốt còn chưa hết đem ra đốt chung với cái áo của Mận :

- Mận ơi, tía biết sợ rồi , con đừng hù tía nữa . Số tiền này tía đốt cho con đó . Con lấy xài đi rồi bỏ qua cho tía .

Bỗng một cái bóng chạy vụt vào nhà . Ông Bả giật mình ngó qua thì chẳng thấy gì hết nhưng linh tính của ông cho thấy là có người vừa chạy qua . Ông vào nhà tìm kiếm nhưng chẳng thấy gì . Càng hoang mang, càng lo lắng .

Buổi tối ông thắp thêm ba cây đèn dầu cho thêm sáng nhưng cũng không làm cho ông bớt sợ . Thỉnh thoảng cái bóng của ông in trên tường phớt qua cũng làm cho ông giật mình hoảng hốt . Không khí bao trùm là nỗi sợ hãi . Thấy đói, ông xuống bếp lục lọi gạo để nấu cơm . Ông bất giác rùn mình vì nơi đây là Mận hay thường làm bếp, tất cả mọi vật nơi đây đều có dấu tay của Mận . Ông chợt quay đầu trở lại phòng. Xoa xoa nơi vùng bụng . Nuốt nước bọt . Ông quyết định nhịn ăn . Ông đi được vài bước, nhìn khắp nơi trong phòng. Nhà bếp, nhà trên, nhà dưới , trên lầu, ngoài vườn, nhà tắm. Đâu đâu ông cũng đều thấy hiện trường hung án của ông bày ra trước mắt như là tan

chứng rành rành . Ông vọt ba chân bốn cẳng phóng nhanh về phòng đóng cửa lại quên cả tắt đèn.

Ông leo lên giường nằm đắp mền kín mít không chừa một hạt không khí nào lưu thông . Nhưng ông vẫn nghe bên ngoài tiếng con Ki Ki tru tréo như chó sói thật là rùn rợn . Ông có cảm tưởng tiếng tru tréo đó như là tiếng gọi hồn của tất cả ma quái trên thế gian này về tụ hợp để xử án ông . Đến gần sáng thì ông mệt quá ngủ thiếp đi . Ác mộng lại đến với ông . Mặn cầm đầu tất cả bọn yêu ma quỷ quái tới trước đầu giường của ông . Mặt người nào cũng máu me, kẻ không đầu, người cụt tay, người cụt chân, tóc tay rủ rượi lấm lem vết máu, quần áo tả tơi, móng tay nhọn hoắc, Mặn trong bộ áo nhàu nát cũ mèm còn dính đầy bùn lầy, mặt xanh lè với cặp mắt mèo sáng giới . Ông trợn mắt kinh hoàng nhận rõ cặp mắt đó đã đi vào tận xương tủy của ông một cách kinh khiếp . Bốn con quỷ tóc dài tiến tới bên giường, hai con nắm lấy hai tay, hai con khác nắm lấy hai chân của ông . Ông nghe hơi lạnh tràn khắp thân thể . Lạnh băng, tê cóng . Mặn như là vị phán quan vun cây bút thép lên sáng giới ngoè ngoặt trên tờ giấy trắng to lớn . Nàng đọc một lượt những lời buộc tội : "Ông Bảy sinh ngày 25 tháng 3 năm Đinh Hợi, phạm tội cưỡng hiếp con dâu rồi bức tử . Tội không thể tha, sẽ bị hành hình ngay tại chỗ . Quỷ sứ đâu ! Lăn trì rồi tứ mã phanh thây" . Nàng vừa dứt lời thì bao nhiêu quỷ dữ kêu la ơi ơi tán thành : "lăn trì, lăn trì", tứ mã phanh thây, tứ mã phanh thây" . Cả bọn chúng nhào tới cấu xé, nhai gặm, và liếm láp khắp mình mẩy của ông . Móng vuốt của chúng cào xước da ông. Máu chảy ròng ròng . Tứ chi ông bị kéo ra và kéo ra, mỗi lúc một mạnh hơn . Càng dài càng dài đụng bốn góc phòng . Cảm giác đau đớn cứ lan rộng ra dần khắp cơ thể , Mặn từ từ tới gần ông, dùng bàn tay móng nhọn, khoét một lỗ ngay bụng ông rồi móc hết ruột gan của ông ra ngoài đồng thời tứ chi của ông như bị "tứ mã phanh thây" đứt lìa khỏi thân mình . Còn lại khúc giữa rớt một cái "bị" xuống đất đầu va vào sàn gạch, máu văng tun toé . Ông bàng hoàng tỉnh dậy mồ hôi ướt cả lưng thì mới hay là ông vừa lăn té từ trên giường xuống đất . Ông bò trở lại giường nằm co ro trong góc cho tới mặt trời lên tới đỉnh thì mới dám lồm cồm bò ra khỏi phòng . Ông ra sau bếp lấy cây mã tấu rồi đi thẳng ra sau vườn, tới bên cây mận . Ông ra sức đốn cây mận . Một , hai, ba . Ông nện xuống như trút cơn giận vào cây mận . Ông đếm đến hai mươi thì thở hồng hộc . Cả hai ngày rồi ông không có hột cơm nào trong bụng nên sức lực yếu thấy rõ . Ông chém tới tấp nhưng cũng được có phân nửa gốc . Cuối cùng ông cũng hạ được cây mận xuống . Ông tìm gần đó một miếng ván để đóng chặn ngang cửa sổ lại không cho nó mở ra được . Ông nhủ thầm rằng chắc đêm nay ông sẽ ngủ được ngon hơn .

Đêm đó ông tìm vài trái chuối ăn lót dạ rồi mang mã tấu vào phòng đóng kín lại . Ông thắp sáng tất cả các ngọn đèn mà ông có . Rồi ông cầm cây mã tấu lên giường nằm . Ông trần trọc hoài mà chẳng ngủ mặc dù sáng nay ông quần quật mệt mỏi để hạ cây mận . Đúng mười hai giờ khuya, tiếng gió ngoài sau vườn bắt đầu hú mỗi ngày một lớn hơn .

Ông bắt đầu sợ . Tay nắm chặt cây mã tấu , mắt nhắm chặt đưa tai nghe ngóng . Một tiếng đồng hồ sau không có gì khác lạ , ông lơ lửng tay cán mã tấu, ngã người định ngủ thì bỗng ông nghe một tiếng "bị" trên nóc nhà . Ông mở mắt đưa tai nghe ngóng . Ông chẳng nghe được gì kế tiếp nên nhủ thầm là không có gì . Bỗng tiếng mèo kêu "meo meo .o ..o" như ai oán ai than thật rùn rợn trong đêm khuya . Ông bắt đầu nổi da gà . Ông lại nghe tiếng ai đó đào bới sau vườn. Tiếng cuốc đất , rồi tiếng xúc đất, rồi tiếng chặt của búa rìu vào thân cây nghe "bình" rồi "bị" . Ông lại nắm chặt tay cán hơn, mồ hôi rịn ướt cả lưng . Ông liếc mắt nhìn lên trần nhà dõi theo tiếng bước chân của ai đó trên mái tôn . Rồi bỗng tiếng cào cửa kẹt kẹt ngoài cửa sổ . Ông sợ sệt đứng sát vách tường, hai chân run run lấm mồ như tìm chỗ nương náu kín đáo hơn, một tay ông vói kiếm bông gòn để bịt lỗ tai át đi những âm thanh rùn rợn bên ngoài . Cái cửa sổ bỗng mở tung ra , theo phản xạ tự nhiên ông quay phắt lại hướng nhìn về phía cửa sổ . Một cảnh tượng thật khủng khiếp . Ông thấy từ trên mái nhà ném xuống một vật gì đó trông giống như cái chân người, rồi một cái chân nữa, rồi một cái tay, rồi một cái tay nữa cứ từ từ lướt ngang trước mặt ông trước khi rớt xuống đất tạo nên âm thanh "bị ... bị" . Rồi một thân hình rớt xuống, rồi cuối cùng cái đầu lâu tóc tai bù xù đầy máu me . Ông lui lui vài bước tựa vào cái tủ quần áo đứng như trời trồng mắt vẫn hướng về phía cửa sổ . Bỗng ông thấy xuất hiện trước cửa sổ là một người đàn bà trần truồng đầy máu me, mặt trắng bệch đưa mắt nhìn ông .

- Là con Mận ...

Ông chỉ kịp kêu lên có ba tiếng thì ngồi bẹp xuống đất ngất xỉu .

Lời tác giả:

Ông Bảy sẽ làm cách gì để xua đi cơn ác mộng . Trên đời này có ma hay không ? Nếu có thì ông Bảy phải làm gì để đối phó với điều đó . Ông có trả giá thế nào cho sự dâm dục đê hèn của ông. Vậy Kinh Bích Lịch xin mời đọc giả đọc tiếp phần bảy "Cây Mận Sau Nhà".

Sáng sớm hôm sau ông tỉnh dậy thấy ông đang nằm dưới đất, liếc nhìn về hướng cửa sổ thì ông thấy cửa sổ vẫn đóng kín . Mọi vật như bình thường . Ông thì thầm : "Chả lẽ mình bị ác mộng", nhưng tại sao mình lại ở dưới đất ?". Đợi mặt trời ló dạng, ông mặc vội quần áo rồi hướng về xóm trên đi một mạch . Ông đi tới một căn nhà cũ kỹ nằm xây lửng phía sau nghĩa địa:

- Thầy Năm ...-ông la lớn .

- Ai đó - Giọng một người đàn bà từ trong vọng ra .

- Tôi đây, ông Bảy ở xóm dưới nè .

- Có chuyện gì hôn ?-người đàn bà vẫn cái giọng đục ngầu cất lên .

- Có chứ, hôm nay định nhờ thầy làm phép cúng bái giùm, dạo này gặp phải đồ dơ nên ăn ngủ chẳng ngon .

- Chuyện sao cà... ?

Thì ra thầy Năm chính là người đàn bà vừa rồi lên tiếng . Nghe đồn là thầy Năm được

cô hồn các đản ở phía sau nghĩa địa giúp đỡ nên linh thiêng lắm , bói đầu trúng đó . Thầy cũng có nhiều phép thuật trừ ma diệt quỷ nên yêu ma nào lộng hành đều phải ngán thầy . Tiếng tăm thầy Năm ai ở Rạch Giá mà không biết tới!

Sau một hồi trò chuyện với ông Bảy thì thầy Năm kết luận:

- Như vậy là nhà ông có quỷ rồi, đây không còn là ma nữa, nếu là ma thì chỉ phá phách đồ vật và hù người chút đỉnh chứ không có như quỷ . Quỷ thì cố tình là cho con người phải toi mạng .

Ông Bảy bồng rùn mình, toàn thân nổi gai ốc . Thầy Năm hớp một miếng nước rồi nói tiếp:

- Quỷ nó có phép thuật cao cường, thường thì người chết thì thành ma, nếu chết oan ức thì sẽ thành quỷ , còn chết oan ức do bị giết thì thành quỷ dữ , nghe ông nói thì đây có thể là con quỷ cái . Tôi không biết rõ (vừa nói bà vừa bấm quẻ ngay đầu ngón tay), nhưng theo tôi đoán con quỷ này bị người ta hiếp dâm nên rất ác độc . Nếu con quỷ này bụng đang mang dạ chứa thì càng khó . Vậy ông có biết điều đó ?

- À , tôi nghĩ nó không có chữa đâu - Ông Bảy trả lời .

- Vậy thì may cho ông , nếu nó có chữa thì tôi không giúp gì được cho ông đâu .

Ông Bảy thở phào nhẹ nhõm vì nghĩ rằng Mận không có mang với ông đâu . Thầy Năm đưa một gói nhỏ vào tay ông Bảy rồi dặn dò :

- Đây là than thuốc uống để định thần . Còn đây là mấy lá bùa ông dán khắp nhà đi . Tôi nói trước ông chỉ an toàn khi nào ông còn ở trong nhà thôi, nếu ông bước ra ngoài trong đêm khuya thì tôi không chịu trách nhiệm .

Ông Bảy gật gù rồi cáo từ thầy Năm không quên đưa cho thầy một số tiền hậu hỷ .

Trở về xóm dưới cho kịp lúc trước khi mặt trời lặn . Ông đem bùa dán khắp nhà nhất là những cửa ra vào và cửa sổ . Ông lục lọi tìm vài món trái cây ăn lót lòng rồi vào phòng đóng cửa .

Tiếng đồng hồ điểm 12 giờ đêm vang lên . Ông nằm lắng nghe động tịnh bên ngoài . Không một tiếng gió thổi, không có tiếng quào cửa, tiếng bịch bịch gì hết . Ông mỉm cười nhũn thắm : "Thầy Năm thiệt là danh bất hư truyền, bùa của thầy thật là linh nghiệm cho dù ma quỷ ghê gớm cỡ nào của không làm khó được thầy". Ông dặt ý với cái bùa của thầy Năm thì càng tin là nó hiệu nghiệm , nên vội lấy thuốc thầy đưa mang ra uống để an thần dễ ngủ . Ông uống được một lát thì liền đi vào giấc ngủ . Ông ngủ rất an lành không mộng mị, trên môi ông còn nở một nụ cười .

Chuông đồng hồ điểm ba giờ sáng, ông chợt bừng mắt thức dậy . Ông thấy trong người nóng ran và rất khó chịu bức rức . Hai mắt ông hoa lên, ông thấy khói bay mịt mù mờ cả căn phòng . Ông nhòm người dậy để định rõ chuyện gì xảy ra , thì ông người được một mùi hoa mận thoang thoảng khắp phòng . Cái mùi thật dễ chịu , kích thích . Ông

bồng thấy cái gì đó cộm cộm nơi phía dưới mới hay là ông đang động tình bức rức khó chịu . Ông nhắm mắt lại thật chặt để xua đi cơn dục vọng đang len lỏi vào giữa tim gan của ông . Ông lặn qua rồi lộn lại . Hình ảnh trần truồng của Mận như cứ đập vào trí của ông . Ông không thể cưỡng chế lại được nữa rồi .

Ông cởi hết áo quần và vứt nó vào trong xô . Tòng ngồng từng bước một , ông lững thững bước ra ngoài vườn trong đêm hoang vắng lạnh lẽo . Hai mắt ông hoa lên với cảnh trí bày trước mắt . Một cái hồ rộng lớn, những sợi dây đèn giăng ngang, chiếu sáng trưng cả một vùng làm cho mặt hồ lấp lánh . Cả trăm người con gái lỏa thể đang đứng trước mặt của ông tắm rửa . Người nào người nấy cũng đẹp như trăng rằm . Họ nhìn ông cười cười nói nói chỉ trỏ . Ông cảm thấy như lạc vào chốn thần tiên . (Không phải Cõi Thiên Thai của Calvin đâu à nhen!).

Chỉ trong nháy mắt thôi thì cả đám đã bu quanh lấy ông . Sờ mó tứ tung . Ông thấy kích thích vô cùng. Xúc giác được một lúc tiếp nhận cả trăm bàn tay chạm vào . Ông thấy thân người sướng rần như bay bổng giữa không trung . Ông cùng nhau bề ông quăng xuống hồ . Ở đó họ tắm rửa cho ông thật kỹ càng . Xong rồi, cả bọn khiêng ông trở lên và đẩy ngựa ông ra đất rồi thay phiên nhau để cung phụng cho ông bằng những sự vuốt ve mơn trớn từ trên đỉnh đầu xuống tới gót chân . Ông được những bàn tay tươi mát đút những trái nho chín mọng vào miệng . Ông lim dim để tận hưởng cái ngọt lịm thấm qua cổ họng . Nhưng cái sướng nhất vẫn là sự nắn, bóp, xoa, sứt, cạ, và vuốt từ cả trăm bàn tay .

Được một lúc thì bỗng một cô gái bước ra từ đám đông tiến thẳng về phía ông . Với đôi mắt tình tứ , nàng như ra hiệu cho ông tới gần . Ông lồm cồm bò dậy và bước tới . Nàng nằm xuống . Ông lấy lại tư thế rồi nằm úp người của nàng. Ông thấy đê mê tê tái bởi làn da trơn tru mịn màng . Nhờ sự giúp đỡ của cả trăm bàn tay, ông bắt đầu cho phần kín của ông chạm vào nơi của cô ấy . Ông bắt đầu đi sâu vào từng ly từng tí . Khi ông vừa đi dứt đoạn chiều dài của ông thì ông bỗng phát giác ra tất cả lông đen nhánh của cô gái giờ đây hóa thành gai trái sầu riêng . Chúng nó đâm tua tủa lên phần kín của ông . Ông cảm thấy đau điếng, nhưng không biết sao, ông vẫn không ngời dậy được . Không biết chuyện gì xui khiến , chẳng những ông không ngưng đẩy đưa mà còn phi nước kiệu cho chạy nhanh hơn . Từng ngọn gai đâm thấu vào da thịt nơi đó của ông . Rát buốt, nhức nhối . Thốn ơi là thốn ! Ông la lối ỏm tỏi . Đầu óc ông quay cuồng chống chọi với thân thể bất kham, nhưng thân thể ông vẫn không nghe lời ông . Tất cả các nàng tiên xinh đẹp vừa rồi nay đã hiện nguyên hình là bầy quỷ dữ . Chúng nó phá lên cười thật là rùng rợn .

Ông chết khiếp đi vì cô gái đẹp ông đang ân ái là một xác chết cứng đờ lạnh ngắt . Hai mắt trân tráo nhìn ông căm thù . Lại một lần nữa ông hét to : "Con Mận..." . Ông lại ngất xỉu .

Sáng hôm sau, ông tỉnh dậy khi những giọt sương nhỏ từng giọt từ những chiếc lá tre xuống lỗ tai của ông, ông rướn to cặp mắt để nhìn cho rõ thì thấy ông đang nằm trong bụi tre gần nhà. Ông trần truồng. Toàn thân lạnh tê và rát buốt bởi những lần trầy trụa. Ông cố moi óc để nhớ lại lý do tại sao ông lại ở đây. Ông chỉ nhớ mang máng chuyện giấc mơ đêm qua thì mới hay những lần sượt trên lưng của ông là do móng tay của bọn yêu nữ cào cấu. Bỗng ông nhớ tới trái sầu riêng và nơi dưới đó. Ông cúi xuống nhìn thì mới hay cái "thiết nhiệt kế" của ông nó tầy quây máu me. Ông thấy nhức nhối vô cùng. Ông lồm cồm bò ra bụi tre nhìn đảo đảo. Hai mắt ông mơ mơ màng màng, tay nắm chặt vào cành tre lê la từng bước trở vô nhà.

Ông xối nước lên mình cho tỉnh cơn mê. Ôi, nó mới rát làm sau khi nước lạnh chạm vào những vết sượt lần dọc lần ngang như lưỡi đánh cá!. Ông nhăn mặt chịu đựng. Nhưng cái đau đó có thấm vào đâu khi ông bắt đầu rặn tiểu. Ông "hít hà" cỏ vẻ đau đớn khôn cùng. Vài giọt rơi lác đác ngoài miệng, mỗi giọt đi qua là như trăm ngàn con kiến châm chích vào nơi đó. Ông cắn răng thật chặt. Hai tay ông vịn lấy miệng lu để lấy thế đứng vững. Ông bỗng nhớ tới nơi này. Cái lu. Nơi con Mận xách nước, nơi nó bị ông bức hiếp từ phía sau. Ông thấy rợn người, không biết tại vì nước lạnh hay tại vì sợ. Giá như bây giờ con Mận đè đầu ông xuống lu để trấn nước thì sao, ông nghĩ thầm. Ông run lấy bầy. Ông lấy cái khăn lau vội thân thể rồi trở ra.

Sự sợ hãi của ông đã khiến ông nhìn ra sau vườn nơi có cây mận. Ông đảo mắt một vòng xem có điều chi khác lạ. Vẫn như cũ. Ông yên tâm bước đi. Đi được năm bước bỗng ông dừng chân lại ngẫm nghĩ. "Ừa, sao kỳ vậy ta ... rõ ràng là mình đã làm rồi mà!", ông lầm bầm hốt hoảng. Điếng hồn. Mặt ông từ hồng chuyển qua tái rồi trở thành xanh lè. Ông la to:

- Tại sao cây mận lại còn ở đó. Đứa nào chơi tao? Đứa nào? Tao không sợ ma sợ quỷ gì đâu. Tao mà biết được đứa nào chơi tao là tao vác mã tấu chém bay đầu đứa đó.

Vẫn thói hung hăng không chừa, ông la lớn như là oai lắm nhưng sự thật thì ông đang cố trấn an sự sợ hãi trong lòng. Ông trở vào phòng để định tâm trở lại. Ông ngồi suy nghĩ thật lâu về cây mận sau nhà. Ông nhớ là ông đã đốn nó rồi, chả lẽ ông lại lầm cảm đến thế sao! Chưa đốn mà tưởng là đốn rồi. Và ông cũng nghĩ là ông lầm cảm thật vì mấy hôm nay nhiều chuyện xảy ra quá làm đầu óc ông loạn xạ ngẫu lên. Để xác thực điều đó, ông vác mã tấu ra vườn xem xét. Quả thật, cây mận vẫn còn nguyên như chưa từng bị đốn. Chẳng những vậy cành lá có phần sum xuê hơn trước. Thật nhiều trái mận mọc lên như nấm, đỏ như máu. Chúng treo lủng lẳng trên đỉnh đầu của ông như thách thức ông vậy. Ông dơ mã tấu chém loạn xạ xuống gốc. Mấy trái mận rơi xuống lăn lóc khắp nơi trông phát tội. Ông kéo lê cây mận tới góc vườn rồi vào nhà kiểm diêm quẹt. Ông châm diêm đốt, đốt hết. Hy vọng đồng tàn trò còn lại nhắc cho ông nhớ là cây mận đã bị đốn xuống và đốt đi.

Tác giả: Sau khi ông Bảy bị đám yêu nữ "làm cho một trận" bầm dập như tương thì ông có còn tin vào thầy Năm nữa hay không ? Ông sẽ làm gì nữa để ngăn chặn . Theo như phần vừa rồi cho thấy thì Mận vẫn chưa chịu buông tha cho ông đâu . Vậy mời các bạn xem tiếp phần tám để xem ông Bảy bị trừng phạt như thế nào .

Xong đâu đó, ông mặc vội quần áo rồi đi lên xóm trên tìm thầy Năm cho kịp con nằng còn chưa tắt .

- Thầy Năm có ở nhà không thầy Năm ?-giọng ông oang oang

- Ai đó .-giọng đục ngầu của thầy Năm .

- Tôi đây, ông Bảy nữa nè !

- À, ông Bảy hả, mời vào nhà . Đi đường mệt dữ đả . Uống nước đi!-thầy Năm đon đả. Ông Bảy vừa bước vào nhà chưa đặt mông xuống ghế là đã mở miệng than van ủm tởi :

- Thầy Năm à, thầy phải cứu tôi rồi đó . Tối qua tôi bị nó hành quá trời . Nó khiên tôi ra sau vườn, "dần" cho tôi một trận tan nát , còn gì là tấm thân đàn ông nữa !. Tôi nói thiệt đó nghe, chị Năm (ông bỗng đổi cách xưng hô) . Từ cha sanh mẹ đẻ tới nay tôi chưa bao giờ bị đau như tối hôm qua . Mồ tổ nó thuở nay trái sấu riêng mà nó bắt tôi ấn chỗ đó của tôi vào thì còn con mẹ gì nữa . Chảy nước mắt chưa ăn thua gì ráo trời-Hốp một ngụm nước ông nói tiếp - Còn cây mận sau nhà nữa, tôi nhớ đã đốn nó xuống rồi, thiên địa lôi nào từ trên trời rơi xuống không biết nữa , hôm sau tôi lại thấy nó mọc trở lại , lần này còn sum suê hơn trước và trái mọc đầy chín đỏ ối . Chị nghĩ coi ... tôi có làm điều gì sai trái đâu mà sao ma quỷ nó tới phá tôi hoài hà . Đêm qua tôi ngủ ngoài bụi tre chứ đâu . Mụ nội nó, tuột hết quần áo của tôi ra. Lạnh thấu xương nằm têu ngểu ngoài bụi tre sáng đêm, muỗi chích nổi mận cùng mình .

Thầy Năm bỗng ngắt ngang:

- Ông nói chuyện cẩn thận, đừng có chửi rủa ở đây . Ông có biết đằng sau là nghĩa địa hay không ? Người khuất mặt khuất mày đầy dẫy đi ngang đây nghe được thì không vui lòng lắm đâu - Bà nói năm chữ cuối "không vui lòng lắm đâu" nhấn mạnh như có ý hù dọa làm cho ông Bảy lấm lét nhìn quanh , sợ sệt .

Thầy Năm nói tiếp:

- Nếu vậy thì bùa của tôi không linh rồi . Tôi nghĩ đây là quỷ dữ rồi . Tôi đoán trước rồi , con quỷ này có thai rồi đó. Phải không ?

- Tôi không tin đâu - ông Bảy chột xen vào .

- Ông không tin cũng được, nhưng thầy Năm này xưa nay bắt ma quỷ chưa từng xảy đâu .

Thấy thầy Năm có vẻ bực bội, ông Bảy dả lả :

- Tôi biết chứ, tiếng tăm của chị cả xóm trên và dưới ai mà không biết . Chắc tại vì lần nay tôi gặp xui, gặp nhảm con quỷ có chửa - Ông nói tới đây thì nghĩ thầm trong bụng: "Thôi chết tôi rồi, chẳng lẽ con Mận có mang của tôi . Vậy có đời nào nó tha cho tôi" . Ông nói tiếp : "Chị Năm ơi, chị làm ơn cứu tôi đi chị . Giá nào tôi cũng chịu hết . Tiền

bạc không thành vấn đề, ruộng vườn tôi đó chị cứ nói đi để tôi tính cho chị."

- Tiền bạc thì không thành vấn đề, tôi chỉ sợ tôi không đủ sức để trấn át con quỷ cái này thôi. Ông đi kiếm thầy khác đi. Tôi có nói rồi, quỷ có mang thì tôi không lãnh đâu - thầy Năm giọng trầm trầm.

Ông Bảy năn nỉ hồi lâu vẫn không được, đưa tiền tài ra dụ dỗ thầy Năm vẫn không xong, cuối cùng ông chỉ đành dùng khổ nhục kế hòng để thuyết phục thầy. Ông quỳ xuống, hai tay chấp lại xá xá mấy cái trước mặt thầy Năm:

- Thầy ơi, thầy làm ơn cho con đi thầy. Người ta nói "Cứu một người hơn xây bảy tháp phủ đồ" mà thầy. Thầy có tấm lòng "Cứu nhân độ thế", xin thầy cứu giùm thằng già bất lực này, đi thầy! - ông năn nỉ ôi giống như một kẻ ăn mày van xin từng đồng bạc lẻ.

Thầy Năm lúc đầu còn chống chế, nhưng sau đó thấy ông Bảy nước mắt ràn rụa thì không còn kiêu lòng được nữa. Thầy bước tới đỡ ông Bảy dậy rồi nói:

- Tôi biết quyết định của tôi bây giờ là có thể nguy hại cho tính mạng của tôi. Nhưng tôi đã quyết định giúp ông mặc cho tôi có điều gì đi nữa. Đó cũng là nghiệp chướng của ông và duyên nợ của tôi - Thầy Năm giọng rầu rầu, ngừng một lát rồi nói tiếp - Ông chờ tôi đốt mở giấy vàng mã cho mấy nắm mộ hoang sau nhà rồi tôi đi với ông.

Thầy Năm gom hết đồ nghề bỏ vào túi vải "càn khôn" rồi quảy lên vai bước ra ngoài. Thầy nhìn lại căn nhà ọp ẹp của mình một lần nữa. Lần này đây thầy có linh tính chuyện không hay lắm sẽ đến với thầy.

Rước thầy Năm về đến nhà, ông Bảy tất bật làm hết mọi chuyện theo lời thầy Năm dặn. Ông chặt hết các bụi cây xung quanh nhà. Gom lại thành một đống to và đốt hết. Ông chuẩn bị một thùng dầu hôi. Một sấp bùa ngãi lấy ra từ túi vải và dán ngay ngắn chung quanh nhà. Bà Năm thì lo lay hoay lập đàn làm phép ở sân sau. Thầy hoàn toàn không biết là gò đất cao cao ở ngay góc vườn là nơi chôn xác của Mạn. Thầy đặt ly nước lên bàn rồi đưa ngón tay trở ra vẽ vẽ trên mặt ly chữ "Phục" bằng ngôn ngữ của riêng thầy. Xong xuôi, thầy uống một ngụm nước trong ly rồi phun một cái "phèo" lên đàn. Thầy đảo mắt một vòng để định rõ khu vực chung quanh. Lúc này là xế chiều nhưng thầy thấy chung quanh tràn đầy âm khí. Thầy lấy một cái hộp nho nhỏ trong túi "càn khôn" bằng vải ra soi soi. Thầy đưa tay lên bấm độn trong khi miệng lầm nhảm. Bỗng thầy lên tiếng ra vẻ hiểu biết:

- Quả nhiên là lợi hại!

Ông Bảy trở mắt nhìn chung quanh một cách sợ sệt khi thầy Năm vừa nói câu đó. Mọi chuyện đâu đó xong xuôi hết thì trời đã chạng vạng tối. Tiếng quạ ở cánh đồng hoang vắng bắt đầu kêu "quạ quạ" bay về tổ. Vài con cú mèo siêng năng đi săn mỗi sớm. Thầy Năm chợt nhớ tới một thứ rất là quan trọng không thể thiếu được. Đó là

chu sa hay còn gọi là máu của con chó mực . Giờ này đã tối biết đâu mà tìm ra chu sa .
Thầy Năm bối rối vô cùng . Ông Bảy chột mừng rỡ lên tiếng:

- Vậy thì đúng lúc quá rồi . Con Kiki nhà này mấy hôm nay bị bệnh muốn chết . Thôi
thì để tôi giết nó và lấy máu cho thầy làm phép .

- Cũng được . Tôi không phải lấy chu sa làm phép mà dùng để chét lên thanh kiếm gỗ
. Ma quỷ rất sợ chu sa . Nhưng tạm thời thì ông chỉ trói con chó ở dưới chân bàn được
rồi . Chu sa phải mới, máu còn nóng thì sức công phá sẽ mạnh hơn . Ma quỷ chạm vào
thì thịt toàn thân sẽ rạn nứt . Chết trong đau đớn .

Ông Bảy vào nhà bếp bới một tô cơm để dụ con Kiki tới . Tội nghiệp con chó đâu có
biết là nó sắp chết đâu, cứ ngoan ngoãn vẫy đuôi chào đón ông Bảy . Ông Bảy lấy dây
lát gấp lại làm ba , thắt thành một vòng thông lộng chụp lên đầu con chó . Nó mới có
ngọam được một miếng cơm chưa nuốt qua cổ họng thì đã bị sợi dây thông lộng xiết
chặt rồi . Nó dẫy tưng tưng để thoát khỏi vòng dây, nhưng chẳng được . Ông Bảy lôi
con chó đi mà phát tội . Con chó le cái lưỡi dài ngoằn thở hổn hển vì ngộp . Nó kêu
lên "ăng ăng", hai mắt nhìn long lanh như van nài .

Ông Bảy buộc nó dưới chân bàn xong, không quên để sẵn cây mã tấu và cái xô đựng
rồi trở vào ngồi cạnh thầy Năm . Thầy đang niệm chú hay đọc kinh gì đó mà thấy thầy
tay chấp đôi để giữa ngực, chân xếp bằng, mắt nhắm nghiền thiền định .

Gió bên ngoài thổi một ngày một lớn . Tiếng gió hú sao mà rùn rợn như tiếng ai réo
rất . Ông Bảy ngồi chờ thầy Năm ra hiệu cho ông phải làm gì, nhưng thầy Năm đã
nhập tâm rồi thì khó mà lay động. Ông rón rén đi vòng qua bên hướng Tây để đóng
hết cửa cái và cửa sổ lại . Tiếng con Kiki sau vườn kêu "ăng ăng" càng lúc càng lớn
càng thêm ghê rợn. Ông nghĩ thầm "Chắc nó lạnh lắm, nhưng thôi ... mặc kệ" . Ông trở
lại chỗ ngồi , bắt chước thầy Năm ngồi xếp bằng niệm chú . Nhưng ông chả biết niệm
cái gì hơn là câu "Nam Mô A Di Đà Phật" . Ông chẳng niệm được bao lâu , vọng niệm
của ông cứ đưa ông vào quá khứ . Những khung cảnh của ngày xưa hiện ra trước mắt
như là phim hồi ký . Hình ảnh của Mận trong bộ áo nghèo nàn xuất hiện cùng với
thằng Khu như mới ngày nào , khi cả hai tay trong tay bước qua ngạch cửa , cuối đầu
chào bậc trưởng thượng. Tiếng nói của Mận trong trẻo . Tiếng cười khúc khích của
nàng thật là có duyên . Ánh mắt của nàng nhìn ông thật kính mến . Rồi hình ảnh đẹp
để chỉ thoáng qua thôi để chừa lại nỗi kinh hoàng diễn ra trước mắt ông . Bộ áo nghèo
nàn của Mận bị một bàn tay xé rách bươm. Tiếng nói của Mận được thay bằng tiếng
thét kinh hoàng "Á, đau quá!". Tiếng cười của nàng được thay bằng tiếng năn nỉ xin
tha: "Tía à , tha cho con đi, con không muốn đâu Tía!". Nó văng vẳng đâu đó nhưng
mà nó đi thấu vào tận tâm can của ông . Ông không còn chịu đựng được nữa rồi .
Những tiếng chạt thịt từ cây mã tấu như đang bổ vào đầu của ông từng nhát , từng nhát
một . Long đầu, nhức nhối . Ông bỗng mở mắt ra để đánh thức cơn mê thì thấy khắp
phòng đều tản mạn một mùi thơm hoa mận . Sương mờ trắng cả không gian. "Ta đang

mơ hay đang tỉnh". Ông thì thào . Ông quạt quạt cánh tay cho hơi sương tan ra để nhìn cho kỹ . Tấm lưng của thầy Năm vẫn còn đó . Ông yên tâm hơn . "Minh con đang tỉnh" . Tiếng đồng hồ điểm sang canh hai càng làm cho ông tin thêm là ông còn tỉnh . Ông vói tay kêu vai thầy Năm . Thầy quay lại , bỗng thầy la toán lên :

- Ủa, con Mận !

Ông chuẩn bị ù té chạy thì bị Mận níu trở lại . Ông hoảng sợ , quỳ xuống xin tha :

- Mận ơi , con tha cho Tía đi . Tía không dám còn tái phạm nữa .

- Tía, con nè, Tía nhìn con đi, con đâu có ăn thịt Tía đâu mà tía sợ .

Ông sợ điếng hồn nên đâu có dám ngược lên nhìn Mận . Ông nhìn xuống hai chân của nàng . "Chân chạm đất, vậy là không phải ma . Người là ai" . Bất chợt ông ngược lên để nhìn cho kỹ ai dám giả ma giả quỷ để hù ông . Ông bỗng tròn xoe đôi mắt kinh ngạc . Trước mặt của ông là một nàng tiên giáng trần . Nàng đẹp quá . Mây cong lá liễu, đôi mắt ngọc long lanh, mũi dọc dừa, mặt trái soan trông thanh tú làm sao !. Nàng vận chiếc áo choàng trắng trông y như con Thiên Nga . Ông nhìn không chớp mắt , miệng lẩm bẩm:

- Mận, con đẹp quá hà !

- Tía, Tía hãy tới đây !

Mận vừa nói vừa lột từ từ quần áo trên mình xuống và bước lùi. Ông Bảy chân dẫm lên những miếng vải trắng mỏng và bước tới . Ông vừa đi vừa cởi từ từ quần áo trên mình . Thân thể ông rạo rức . Sự hưng phấn cuồng cuộn trong lòng của ông . Mận lùi đến một lúc thì chạm vào thành giường . Nàng nằm ngửa ra chiếc giường ba xà làm bằng gỗ mun, hai chân nàng đưa thẳng lên cao để gọi sự chú ý từ ông. Ông Bảy dừng chân ngắm nghía . Bất chợt nàng bành rộng hai chân để hở hên con sò lông mỏng mỏng thịt lên trên cho ông thưởng thức . Khói sương bay lơ mờ càng làm cho người thiếu nữ thêm xinh đẹp . Ông không còn kiểm chế mình được nữa rồi ! Ông bước tới , hai tay nắm lấy hai cổ chân của nàng, rồi từ từ đè sấp lên mình của Mận và gí cái cứng ngắt của ông vào giữa hai mép thịt hồng hồng . Vết thương ngay nơi đó của ông cũng còn chưa lành do miếng sấu riêng tối qua cào sướt . Nhưng giờ đây nhục dục ông đã bao phủ khắp đầu óc của ông rồi, ông còn thiết chi là sự đau đớn, miễn sao ông có được cảm giác cực lạc khoái cảm sau cùng là được rồi .

Ông ước cho vừa tầm rồi thốc một cái thật mạnh . Tót lót tới đáy . Ông nhấp nhô thân người lên xuống thật cật lực . Thiếu nữ nằm bên dưới cũng hưởng ứng không thua kém . Tiếng giường kêu kéo kẹt . Tiếng rên rĩ rả ma quái vang lên đầu đây . Tiếng cười hăng hắc bay khắp phòng như từ trên không vọng xuống. Từ phía trên nhìn xuống ông thấy dương vật của ông thụt vô rồi trồi ra như là máy xút-bấp bơm hơi . Hai tay ông mân mê cặp vú săn chắc tròn trĩnh và mát rượi . Ông thấy mỗi lúc, nước khoái cảm trong lòng cứ dâng lên như lũ lụt, sắp tràn ra khỏi ống . Một lúc sau, không còn chờ lâu hơn nữa vì nước dịch hoàn đã dâng lên tới ống niệu đạo . Ông ôm chặt người thiếu nữ trong tay để nhả từng đợt phóng nóng hổi vào sâu trong thể nang của nàng . Rồi ông

nằm chết ngất . Vừa đau vừa sướng .

Thầy Năm chột đẩy ông sang một bên và tán vào mặt ông một cái như trời giáng . Rồi thầy lui cui lượm quần áo mặt vào . Ông ôm má lồm cồm ngồi dậy để xem tình hình . Ông thấy thầy Năm xoay lưng bện luôn cái quần dài vào . Ông Bảy chột bàng hoàng hiểu ra mọi chuyện . "Thì ra chị Năm đó ư, chứ không phải là con Mận".

Ông hốt hải biện hộ cho hành động của ông vừa rồi:

- Úi, trời ơi, chị Năm tha lỗi cho tôi . Tôi đâu có ngờ là chị - ông than van năn nỉ .
- Không sao, được rồi . Tôi đã nói rồi, con quý này lợi hai lắm . Cỡ sư phụ của tôi chưa chắc thu phục được nó . Nhưng tôi quyết dùng hết sức mình để trả lại cái nhục vừa rồi . Ông theo tôi!-Thầy nhanh nhẩu trả lời .

Thầy Năm nói xong thì xách túi càn khôn đi thẳng ra sau nhà nơi có đàn làm phép , không để cho ông Bảy nói thêm lời nào. Ông Bảy cũng lật đật mặt quần áo vào rồi chạy theo .

Gió bên ngoài giờ đây thổi thật mạnh làm bay cả tóc tai . Cái lạnh như buốt cả xương lưng . Khi ông Bảy bước tới đàn làm phép thì thầy Năm đang khấn vái điều gì đó rồi ngậm một đầu hồi phun ra, lửa bùng bùng bốc cháy . Con Kiki bên dưới bàn hoảng sợ nép mình kêu "ứ ứ".

- Ông Bảy, giết con chó giùm cho tôi -tiếng thầy Năm như lệnh vỡ .
- Dạ được . -Ông Bảy lí nhí trả lời .

Ông Bảy lôi con chó ra ngoài . Nó dường như biết chuyện gì sẽ xảy ra với nó nên nó rúc trong bàn chẳng chịu ra, ông nắm cọng dây lát kéo một cái thật mạnh. Con chó bị quật một cái bất ngờ nằm thiêm thiếp sợ sệt . Ông Bảy cầm mã tấu trên tay nhìn thầy Năm một lần nữa xem thầy có đổi ý . Thầy gật nhẹ một cái ra hiệu thì cây mã tấu sáng hoắc trong đêm tối vung lên . Đầu con Kiki lìa khỏi cổ chưa kịp kêu lên một tiếng đau đớn . Nó dấy dựa "thìn thịn" trên đất một lúc rồi nằm im, tứ chi co giật . Ông nắm cần cổ của nó trút hết máu vào trong cái xô .

Gió càng lúc thổi càng lớn, như muốn tắt hết đèn làm phép của thầy Năm . Những lá bùa dán đầy nhà xứt ra gần hết .Ông Bảy đứng nép sát vào thầy Năm để bớt sợ . Cả hai đứng im như chờ đợi . Và chờ đợi .

Rồi những gì tới sẽ tới ... thầy Năm đang niệm chú thì bỗng mở chùng hai ra quát to: "Tới rồi sao ?", rồi rút cây kiếm gỗ để trên đàn làm phép nhúng vào xô chu sa, rồi phóng tới chém loạn xạ vào không trung . Ông Bảy nhìn tới nhìn lui để kiếm Mận nhưng ông chẳng thấy đâu chỉ thấy thầy Năm vừa đánh vừa la lối om sòm . Bỗng đèn thông phong thấp trên đàn tắt phụp . Ông thấy trời đất như tối tăm . Ông loạng choạng mò mẫm lên bàn để tìm diêm quẹt . Bỗng bàn tay ai đó nắm lấy cổ tay ông . Ông thấy

hơi lạnh như hàn băng nhỏ rí đi sâu trong mạch máu . Ai đó dắt tay ông bước đi từng bước một . Ông ngoan ngoãn làm theo không một lời chống cự như một người tội phạm trước khi ra pháp trường hành quyết . Ông chỉ lẩm bẩm trong miệng có ba chữ lặp tới lặp lui: "Là con Mận , là con Mận, là con Mận, là con Mận ..." .

o o o

Bình mình vừa ló dạng, Khu bỗng xuất hiện, thu xếp hết các thứ từ trong nhà ra ngoài vườn. Chàng không nói năng chi hết, cũng không tỏ thái độ buồn bã . Cái xác đang cuối đầu quỳ lay ụ đất sau gốc cây Mận được chàng cẩn thận đặt vào trong hòm và đem chôn ở bên hông nhà . Chàng vun xới gốc cây mận cho cao lên và đặt miếng ván nhỏ có viết sẵn hàng chữ : "Ngàn đời thương tiếc em Mận, chồng lập mộ" . Chàng đốt đi căn nhà và thu xếp hành lý cá nhân bỏ đi nơi khác không một lần ngoái đầu nhìn lại.

Lời bàn: Trên đời này có ma hay không thì tùy vào lòng tin của mỗi người . Nhưng Kinh Bích Lịch tôi tin là ở đời này có NHÂN QUẢ . "Ác nhân, ác báo" hay "Gieo gió sẽ gặt bão". Ông Bảy phạm ba trọng tội : cưỡng bức cô Mận nhiều lần, "loạn luân" với người con dâu, và gây ra cái chết cho cô Mẫn . Nếu phải xử theo luật hình sự thì ông Bảy có đáng bị xử chết không ? Thật ra cái chết của ông Bảy vẫn còn chưa được rõ ràng. Thầy Năm mất tích không để lại dấu vết.

Bài học ở đây cho ta thấy : Đừng tưởng lỗi lầm của ta không ai biết được . Có trời biết, đất biết, lương tâm của chúng ta biết . Cho nên trước khi làm điều gì hãy suy xét cẩn thận .

Hết

Kinh Bích Lịch . (viết xong ngày Dec 7, 2000)